Tef
MEZBUHAN
GAYRETLE
SAK SAK!
SAP!
YAŞSA!
RAP RAP RAP RAP RAP
YAĞ
20-7-60

BU MARKADAN ŞAŞMA

SATILIK ASANSÖR

İçindeki dört kişi ile birlikte üç ile dördüncü kat arasında bozularak kalan İtalyan malı asansör acele satılıktır.

SALON PALASTA
ASANSÖRCÜ
Hurşit Alt Kat

BURAYA İLÂN YAPIŞTIRMAK YASAKTIR!..
Biraz öteye yapıştırın

VEFAT

Eski Subyan Bankası emekli muhasebe şeflerinden Cevdet Nasılsın'ın eniştesi, Perihan, Cevat, Kamil ve Hüsnü'nün teyzelerinin Nişantaşında oturan büyük dayıları Bahçeler Müdürlüğünde bir silindirin altında kalarak iki bacağı birden kesilen Arif Nasılsın'ın ağabeysinin arkadaşının Amerikadaki famdöşambrı Mrs. Cenniden olan çocuğunun doğumu esnasında gösterdiği başarı ile ameliyatını yapan Sinekolok operetör Selâhattin Nasılsın'ın yengeleri, çok eski Bahriye Nazırlarından Şaşı Kamil Paşanın yağlıboya portresini bihakkın yapan değerli ressam Rafet İzzettinin en samimi arkadaşı Hafız Tahsin Nasılsın'ın kayın biraderi, Totex Palamut Fabrikasında puanter Sabri Nokta'dan bir yaş büyük ablasının en iyi arkadaşları Perizat Nasılsının küçük eşi muteber nalbantlarımızdan Haydar Nasılsın geçen gün nalladığı bir atın çiftesine maruz kalarak vefat etmiştir. Çelenk ve Beygir getirilmemesi rica olunur.

AİLESİ

1 DEĞİL
10 DEĞİL
100 DEĞİL

Boyunuz tam 1.69 dur.
Seyyar Baskülcü
HÜSNÜ

TOM-TEX

Çocuğunuzun gelecekte tek başına banka soymasını sağlayacak mecmua

Bu harika mecmuayı okuyan her çocuk sizi bile silâhla tehdit edip para koparabilecek hale gelir.

YAVRUNUZUN BU DERGİYİ ALDIĞI ANDAN İTİBAREN BÜTÜN AİLENİZİ, KENDİNİZ VE EVİNİZLE BİRLİKTE DERHAL SİGORTA ETTİRİN

TABANCA YAYINEVİ

2 BURGU
1 KERPETEN
1 KESKİ
1 TORNAVİDA
1 İNGİLİZ ANAHTARI İLE

İstediğiniz kasayı en kısa zamanda açabilirsiniz

FAKAT

Polis sizi enselerse SUÇ takımlarda değil sizdedir. Önce açın sonra kaçın.

Tirbison Alınacak

İzzet-Sadık ve ben aldığımız İÇGÖR şarabını bütün uğraşmamıza rağmen açamadık

ACELE
TİRBİŞON ARIYORUZ

Bir Tirbişon verene biz de bir bardak İÇGÖR şarabı veririz.

Her Sabah işinize geç mi kalıyor sunuz?..

SİZ DE BENİM GİBİ YAPIN

Koşarak gidin

YAKIFLAR MÜDÜRLÜĞÜNDE
ESKİ ATLET HAMDİ NEFES

HAZIRLAYAN SUAVİ SÜALP

O halde ŞEKERLERİ BANA VERİN

Bir kahvede ben yapayım

Kahveci Abidin

Tef

HAFTALIK MİZAH GAZETESİ.

Her hafta Çarşamba günleri çıkar.

YAZARLAR :

Adnan Tahir
Adnan Veli
Alplâçin
Aziz Nesin
Bedii Faik
Bülent Oran
Çetin Altan
İlhan Engin
Haldun Taner
Halit Kıvanç
Melih Cevdet Anday
Orhan Boran
Reşat Ekrem Koçu
Rıfat Ilgaz
Selâmi İzzet Sedes
Suavi Süalp
Yalçın Kaya
Zahir Güvemli

KARİKATÜRCÜLER :

Ali Ulvi Ersoy
Altan Erbulak
Ayhan Başoğlu
Bedri Koraman
Eflâtun Nuri Erkoç
Ferit Öngören
Ferruh Doğan
Mustafa Eremektar
Nehar Tüblek
Oğuz Aral
Öktemer Köksal
Ratip Tahir Burak
Şadi Dinççağ
Semih Balcıoğlu
Sinan Bıçakçıoğlu
Suat Yalaz
Tekin Aral
Tonguç
Turhan Selçuk
Yalçın Tüzecan
Yüksel Ünsal

★

KLİŞELER
AR KLİŞE ATÖLYESİ

★

KAPAK BASKISI
AR-EL MATBAASI

★

DİZGİ VE TERTİP
İSTANBUL EKSPRES

★

BASKI
BAHAR MATBAASI

★

Fiatı: 100 kuruştur.

Tef

HAFTALIK SİYASİ MİZAH GAZETESİ

Sahibi ve Yazıişleri Müdürü : . . . . . ERTEM EGİLMEZ

Umumî Neşriyat Müdürü : . . . . FERRUH DOGAN

Yanıksaraylar sokak Esen Han - Cağaloğlu - Telefon : 27 34 40

CİLT : 1 ★ 21 TEMMUZ 1960 ÇARŞAMBA ★ SAYI : 5

BAŞYAZI

PEKER MENDERES

Bedii FAİK

O Recep Peker, işte bu Adnan Menderesin ruhuna, tecrübenin ve anlayışın steteskopunu dayıyarak teşhisini koymuştu:

— Psikopat!..

Partisindeki çoğunluk dahil, hemen bütün Türkiye, sevgilisine şifasızlık konduran hekimi lânetliyen âşık gibi, bu görüşün düşmanı olmuştur. Recep Peker, iri göbeği biraz sertliğe kayan otoritesi ve müsamahasızlığı ile, yalnız gözlerimize değil, yüreklerimize de batıyordu!.. Demokrat Partiyi ise, tek kelime ile söylemeli: seviyorduk!.. Peker, çok partili rejimin karşısında, kunt yapılı bir tıkaç, Menderes, o suyun, selin, derenin, çağlıyanın pırıltısı idi. Biri sanki gülemiyor, öbürü aksine somurtamıyordu. Biri batıcı, öbürü daima inandırıcı idi. Biri gürleme, öbürü kahkaha, biri vuruş, öbürü okşayış...

Yanılmak insan içindir, demişler. Doğru ama, bütün bir millet için olmamalı!.. D.P. bağlantısı, Türk milletinin hemen topyekûn yanılması, güle oynaya, seve isteye yanılması, hattâ dolandırılmasıdır.

Şimdi onbeş yıllık görgünün dürbününü geriye çevirip bakınız, on yıldır çektiğimiz hastalığın bütün ilâçları ağzımıza uzatılmışken, hepsini nasıl yüz buruşturarak ittiğimizi görebilirsiniz. Recep Peker bu dürbünün adesesi içinde, artık bir tıkaç değil, ilâhî bir şamandıra... Psikopat teşhisi ise, yine o dürbünün çerçevesinde, artık hezeyan ve tecavüz değil, bir yatır kerameti...

Gönüllerimizi yıkayan çağlıyan mıydı bu Demokrat Parti? Şimdi ancak ayaklarımızın erdiği sudur!.. Pırıltı mıydı o liderler takımı?.. Şimdi hepsi, gözlerimizi acıtan bir patlama ışığının bıraktığı karartıdan ibaret!..

Basiret'e canlı misal istenirse, işte Recep Peker'dir. Gaflet için, seçmenler çoğunluğunun ve politika düzenbazlığı için, bizzat Menderesin canlı misaller oldukları gibi...

1947'den bakıp onüç yıllık bir geleceği söylemek ve bozkırın ortasından Marmaranın Yassıadası'nı görmek!.. Söyler misiniz, her geçenin, sandukası başına bir çaput bağladığı yatırlarınki bundan pek mi fazladır?

Evet, yılda bir defa olsun, partisi, mensuplarının ve yakın dostlarının dahi mezarına uğramadığı adam, aslında Türkiye'nin bütün tekstil tezgâhlarının verimini, şerit şerit kesip, başucuna bağlayacağımız bir politika yatırı olmuştur.

Yalnız, parasız ve ilgisiz öldü. Şifa bulmaz «hastası»nın ise, siyasî ömrünü tükettiği gün, her yanı para doluydu. Ve şimdi Menderes, hergün politika ufkunda bir defa daha karardıkça, Peker, hayâllerimizde parlayıp duruyor.

Nur içinde yatmak bu demektir!..

Bedii FAİK

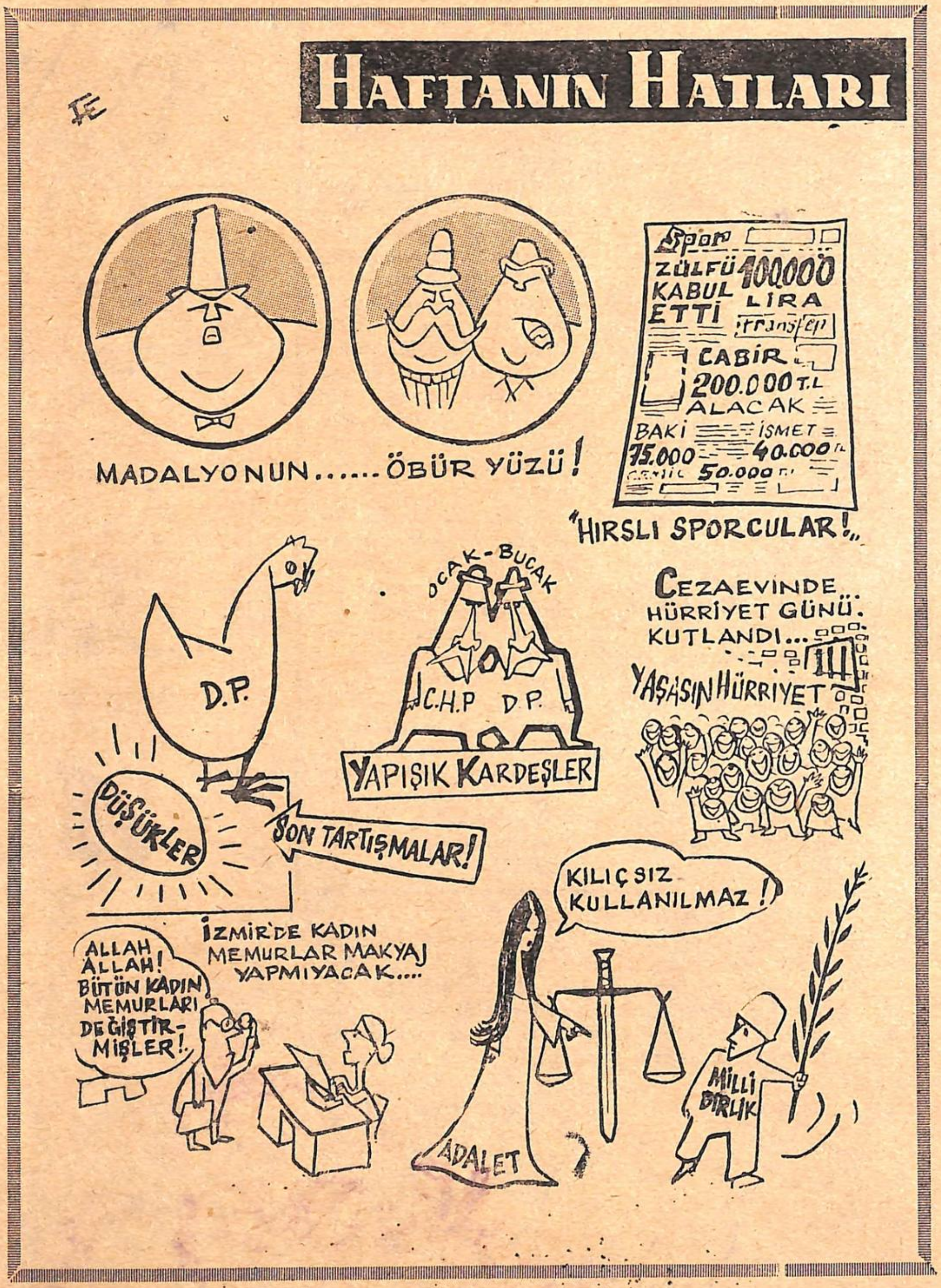

Çetin Altan

YAZI

Sabık iktidarın son günlerinde yazılıp, yayınlanamıyan bir yazı. Gazetecilerin o günlerde çektikleri sıkıntıları göstermesi bakımından enteresandır.

Of, pöf, uf, puf...

E yani artık sıkılmaya başladım ben bu yazı işinden... Böyle yazı yazılmaz ki canım. Biz burada fıkra yazmıyoruz, fıkra taklidi birşeyler yazıyoruz... Kâğıttan yapma papatya, mumdan yapma üzüm salkımı gibi... İnsan okuyucudan da, muhasebeciden de utanıyor vallahi...

Bir yazarın haysiyeti vardır. Herşeyden önce inandığını yazar, yazdığına inanır. Şekerci dükkânı açtık diye ortaya çıkmışız, gelen müşteri akide istiyor. Boyun bükerek :

— Akide yok ama, çeneniz oynasın diye size bir parça patlamış mısır vereyim, diyorsunuz.

Ertesi gün geliyor:

— Çukulata var mı?

— Çukulata yok ama, boş gitmeyin diye isterseniz size biraz leblebi unu takdim edeyim.

Daha ertesi günü geliyor:

— Lokum var mı?

— Ah lokum mu? Vallahi lokum yok. Ama fevkalâde mugaddi çitlembik var... Siz mutlaka yiyin bu çitlembiği...

Sonunda ya bizim dükkân iflâs edecek, ya da adımız madrabaza çıkacak.

Oysa akide de var, çukulata da var, lokum da var, illâ velâkin henüz faturalarını çıkartamadık.

Bir doktora:

— Sen bugün apandisit ameliyatı için gelenlere mutlaka bademcik ameliyatı yapacaksın, diyebilir misiniz?

Marangozu sadece oturak tahtası çivilemiye mahkûm edebilir misiniz?

Gazeteciyi kendi mesleğinin icabından dışarı çekerken, bunun kefaretini de onun haysiyetinden ödetmek, hayatını ölünceye kadar bu meslekten kazanmağı aklına koymuş bir kimse için pek ağır bir darbedir.

Bilmem beni anlıyor musunuz?

Yazılar, düşünceler, kitaplar... Ve sonra suyuna tirit İncili Çavuş fıkraları, Koca Ragıp Paşa'dan bir mısra, Ruhi'den bir beyit..

Hani sayfanın başına oturdum mu, sıkılmıya başlıyorum. Sıkılıyorum, sıkılıyorum, sıkılıyorum. Manen sıkılıyorum, maddeten sıkılıyorum, geçmişimden sıkılıyorum, geleceğimden sıkılıyorum...

Ve başkaları sıkılmadıkça ben daha çok sıkılıyorum...

«ACI TEBESSÜM» F. Sagan

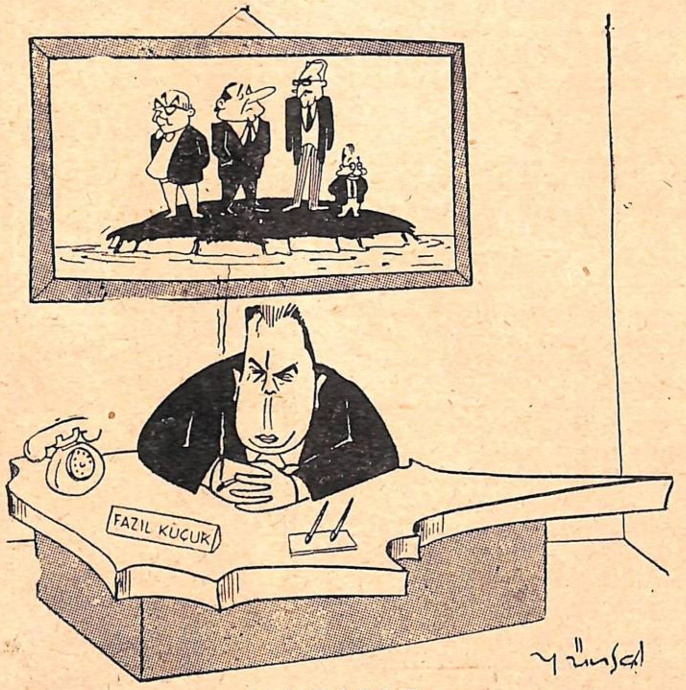

YAZISIZ

MENDEBUR - TERES

Türk - Dil Kurumu'nun Kurultayı'nın henüz bittiği bu günlerde, Ataç'ı anmamak mümkün mü?

Görüşlerinde, sözlerinde sert fakat daima haklı olan Ataç Usta, Adnan Menderes'in herbiri ayrı bir falso olan davranışları karşısında, kendisini tutamamış ve yakınlarına şöyle demişti:

— Bu adam, Menderes falan değil, Mendebur'la Teres karması bir yaratık...

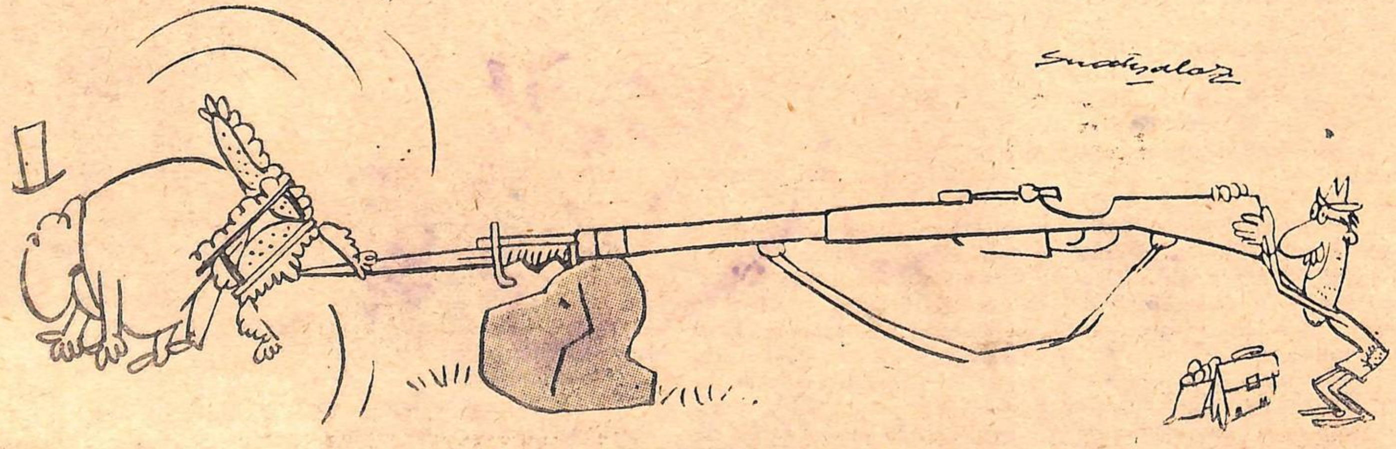

2 NCİ DÜNYA SAVAŞINDAN SONRA.

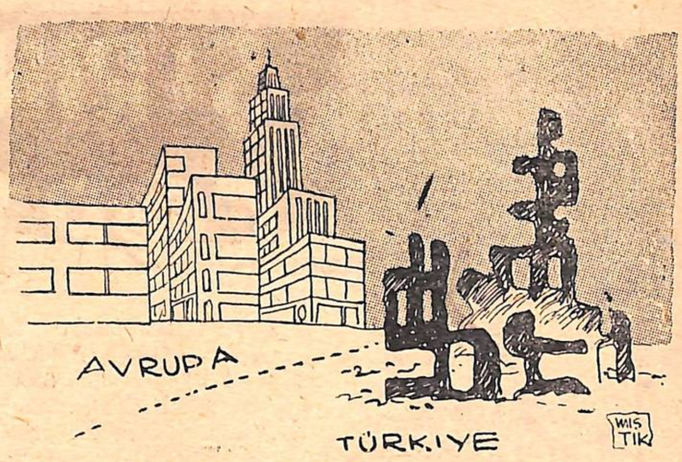

MENDERES REJİMİNDEN SONRA.

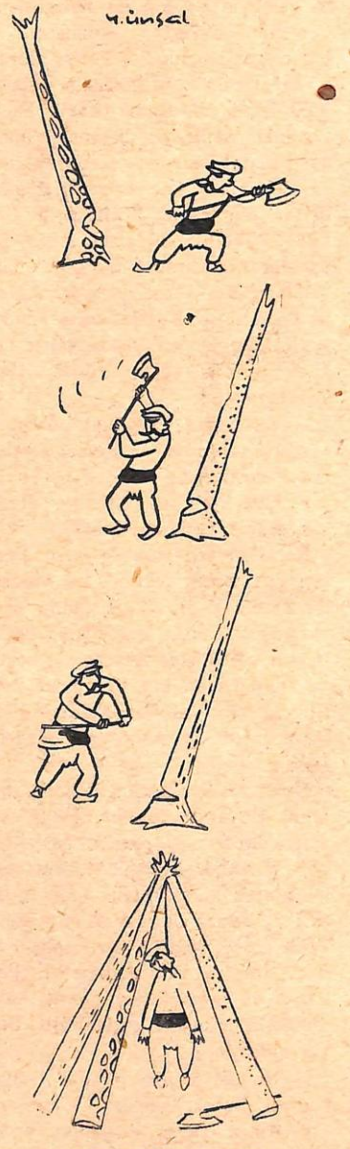

YAZISIZ

sırası geldikçe

★ TEZ CANLILIK

«İlle seçim, bir an önce seçim» diye direnenleri gördükçe şaşıyorum bu ne seçim düşkünlüğüdür böyle! Hani bir İngiliz tuttursa anlarım, adam babasından görmüştür. Bizimse şurada seçimle alış verişimiz başlıyalı ne oldu? Osmanlı çağı bir yana, birinci meşrutiyet fiyaskosu, ikinci meşrutiyet zorbalığı, tek parti rejimi... Derken bir ara iki üç seçim yapacak olduk, artık seçimsiz edemiyoruz, sevdik biz seçimi. Bu yüzden seçim yasasının, ondan önce de yeni Anayasanın tez elden çıkmasını istiyoruz.

★ HANİ ANAYASA?

Yeni Anayasayı düzenlemekle görevli Üniversite öğretmenlerini sıkıştırıyorlar, «Hani Anayasa, nerde Anayasa?» diyorlar. Gerçi yıllardan beri Anayasa töresi okutan öğretmenlerin, ileri bir anayasa üzerine bir taslak düşünmüş olmaları gerekir; gerçi 27 Mayıs devriminin, bütün çoğunluğumuz gibi, anayasa öğretmenlerini de duygulandırıp kamçılaması gerekir; ama bu Üniversite öğretmenleri de sonunda birer insandırlar; kiminin kaynanası hastalanır, kimi o gün bir yere gitmek zorundadır, kiminin başı ağrır... Bu yüzden de yeni anayasa çalışmalarına katılmak üzere toplantıya gelemez.

★ ANAYASA GELİRSE...

İspanyollar ağır elli imişler; bu yüzden de Avrupa'da «Ölüm bana İspanya'dan gelsin...» diye bir atasözü varmış. Bizim ağırdan alan Üniversite öğretmenlerimize bakarak, «Anayasa Üniversitemizden gelmesin.» dememiz doğru olmaz. Çünkü çabukluk, her işte iyi değildir. Bilgenin biri, bir iş çabuk bitsin diye kendisini sıkıştırınca, «Biraz dur da tez bitireyim» demiş. Biz de biraz dişimizi sıkarsak, belki Üniversite öğretmenlerimiz işlerini daha tez bitirirler.

Melih Cevdet ANDAY

BU, BAŞKA NUMARA

★ Bir illüzyonist, büyük tiyatrolardan birisinin Müdürüne müracaat etti ve:

— Halkı dehşet içinde bırakacak bir numaram var, dedi.

— Nedir o?

— Bir kadını testere ile ikiye bölüyorum.

Tiyatro Müdürü yüzünü buruşturdu:

— Sen de buna yeni numara mı diyorsun? Yıllardanberi yapılan bir şey bu...

İllüzyonist:

— Öyle mi? dedi. Fakat ben uzunlamasına kesiyorum.

MAL

★ Şarkıcı Al Johnson evine gelen arkadaşlarına 5000 dolara almış olduğunu söyliyerek, başka kedilerden hiç farksız bir kediyi gösterdi. Günün birinde, bu kediyi satacağını bildirdi. Arkadaşları, büyük bir merakla satışın sonunu beklediler. Bir zaman sonra tekrar Al Johnson'u gördüklerinde:

— Eee, dediler. Kediyi satın alan kimse gerçek değerini verdi mi?

Johnson güldü:

— Size yalan söylüyorum sanmıştınız değil mi? Adam hiç pazarlık etmedi ve 2500'er dolara almış olduğu iki köpeği verdi.

— «Dalkavukluğa paydos!» dediğinizden dolayı zat-ı şahanelerinize hayranlık ve takdirlerimi arzeder, ayaklarınıza yüz sürmeme izin vermenizi...

Fatin Rüştü:

— Canım sıkılıyor, dedi.

Tevfik İleri, her zamanki alışkanlığıyla başını salladı:

— Benim de...

Koraltan çimenlere uzanmıştı. Yattığı yerden haykırdı:

— Oyun oynayalım çocuklar.

«Oyun» sözünü duyanlar bir anda koşuverdi. Önde Sadık Giz görülüyor, Giz'i bakaracı mebus eskileri takip ediyordu.

Koraltan çimenlerden kalktı:

— İyi ama, dedi, ne oynıyacağız?

Bu sırada başdüşükler, Bayar ve Menderes de gelmişlerdi. Bayar hararetle anlatıyordu:

Top, tüfek, süngü, bomba, her şey... Yeter ki hepsini imha edebilelim... Topları...

Koraltan sevinçle ellerini çırptı:

— Tamam... Sayın büyüğümüz irşat buyurdular: Top oynuyoruz, arkadaşlar.

Menderes, Koraltana döndü:

— Ne topu yahu?

— Top.. Top.. Oyun oynayacağız. Canımız sıkılıyor da.

— Mükemmel. Biz de varız. Bizim iktidarımızdan daha güzel top atan iktidar nerede bulunur ki?

Oyunun çeşidi seçilmişti. Lâkin top nereden bulunacaktı? Polatkan:

— Biraz sabretseniz, dedi, benim kayınço Grönland'dan kartopu ham maddesi getirtecek. Lisansını geçen gün imzalamıştım. Son kotaya da koydurdum.

Sadık Giz atıldı:

— Boş ver yahu! Hususî maç bu... Lisans falan istemez. Ben lisanssız da idare ettiririm.

Kalafat aradan fırladı:

— Cazip bir fikrim var. Koca Reis'in uzun donunu top yapalım.

Kalafat, Koraltan'ı Padişah Deli İbrahimin yatağında bir ses san'atkârının iffetini çalarken görmüştü. Onun için uzun don giydiğini biliyordu. Teklif uygun görüldü. Koraltan'ı, Tevfik İleri soymağa başladı. Diğer Bakanlar:

— Noolur, biraz da biz soyalım, diye yalvardılarsa da, Menderes, hazine altını değil, Koraltanın altını soyduklarını açıkladı da mesele yatıştı.

Takımlar hemen belli olmuştu. Bayar'ın kaptanı olduğu takım «Şırınga Gençlik» adını aldı. Menderes ise takımına «Cop Spor» ismini verdi. Şırınga Gençlik'in forması, kan kırmızısı rengindeydi. Cop Spor ise dolar yeşili forma giymişti.

Hakemliğe Koraltan getirildi. Düşük Meclis Başkanı, yan hakem istemedi:

— Ben üç kişiye bedelim, diye direndi.

Ve böylece takımlar sahadaki yerlerini aldı. Kadrolar şöyle idi:

ŞIRINGA GENÇLİK: Ahmet Salih Korur - Ethem Yetkiner, Kemal Aygün - Faruk Oktay, Mithat Dülge, Burhan Belge - Emin Kalafat, Sebati Ataman, Celâl Bayar, Tevfik İleri.

COP SPOR: Fatin Rüştü Zorlu - Hamdi Sancar, Bahadır Dülger - Zeki Şahin, Ethem Menderes, Bumin Yamanoğlu - Medenî Berk, Hasan Polatkan, Adnan Menderes, Sadık Giz, Faruk Sargut.

Koraltan, iki parmağını ağzına sokarak arabacılar gibi üfledi ve oyun başladı. İlk akını Şırınga'lılar yaptılar. Bayar'ın sola uzattığı topu, en soldaki İleri hemen aldı ve süratle indi. Zeki Şahin futbol ayakkabılarına cilâ sürmekle meşgul olduğundan, İleri'yi önliyemedi ve top bir anda Cop Spor kalesi önüne geldi. Cop Spor solbeki Bahadır Dülger, her zamanki alışkanlığıyla rakip takım oyuncularına sokulmuş, kendi takımının zayıf taraflarını söylüyordu. Bunu fırsat bilen Bayar, topu göbeğinde stop etti ve formasının cebinden çıkardığı bir hormon hapını ağzına attıktan sonra şutunu çekti. Hafif bir şuttu bu. Ancak kaleci Fatin Rüştü topu tuttuğu halde, birden elinden bıraktı: GOOLLL!!!

Etrafta, «Yaşa, varol, sen başımızdan eksik olma» sesleri yükselirken, Bayar beşuş bir çehre ile santra yerine yürüyordu. Adnan Menderes ilk akında yenilen bu gole çok sinirlendi ve «Bir avuç serseri bir adamı durduramıyorsunuz» diye bağırdı. Bumin Yamanoğlu bu sözden alınmıştı. Hemen koştu ve Medenî Berk'e:

— Geri geç lan, dedi.

Öteki:

— Ben Medeniyim yahu, diyecek oldu. Bumin:

— Kes sesini, diye payladı. Ben de vahşiyim.

Santra yapıldı. Adnan Menderes topu ayağına aldı ve belini, vücudünü kıra kıra kıvrak çalımlarla akına geçti. Bu sırada Faruk Sargut rakip kale önlerinde karışıklık çıkarmak için hazırlıkla meşguldü. Menderes topu bir anda Polatkana aktardı. Ancak Polatkandan tekrar aldığı zaman, topun iplerinden ikisinin yok olduğunu gördü. Formasından minicik bir makine çıkarıp bu hırsızlığın foto kopisini aldıktan sonra topu sürmeğe devam etti. Tam... Tam şutunu çekecekti ki, Hakem Koraltan:

— Opsayıt, opsayıt, diye bağırıyordu.

Menderes kızdı:

— Neresi ofsayt bunun be?

Koraltan ise cebinden yere dökülen çıplak kadın resimlerini toplamakla meşgul olduğundan, Menderese cevap veremedi.

Ofsaytı Ethem Yetkiner çekti. Top on santim gitti ve durdu. Aygün yetişti, alıp sürmeğe başladı. Karşısına çıkan Ethem Menderesi atlattı, Sadık Giz'e yutturdu, Hamdi Sancar'ı kenara itti ve kaleci Zorlu ile karşı karşıya kaldı. Zorlu «At! At!» diye bağırdı. Hemen Bayar'ın koştuğu görüldü:

— At mı? Elimde ekstra ekstra iki tane var. Yirmi beş binini alırım. Alıcı nerede? Atlar Karacabeyde...

Kemal Aygün, sağ gözüyle topa, sol gözüyle hakem olan dayısına bakıyordu. Birden topa bir dokundu. Top «Ah yandım!» diyerek Zorluya gitti. Zorlu bir anda kenara çekilmiş ve top da ikinci defa Cop Spor filelerine takılmıştı.

Şırınga-Gençlik 2-0 galip duruma geçmenin verdiği zafer sarhoşluğu içindeydi. Bunu fırsat bilen Cop'lular santra'yla beraber indiler. Kalafat nereden çıkmışsa çıkmış, topu alıp kaçıvermişti. Bumin fırladı, bir tekme. Zorlu uçtu. Etrafta «Goollll» nidaları... Bir de baktılar ki, Koraltanın donundan yapılmış top yerde yatıyor. Ağlara takılan ise, Kalafat'ın ta kendisi. Kalafat hemen kalktı, «Ben takımımın Mikro'suyum» dedi. Hakem kızmıştı:

— Çift vuruş, çift, diye gürledi.

«Çift» lâfını duyan Kemal Aygün oraya koşuverdi:

— Çift kâğıt mı? Bende âlâ sı var. Kaç tutam istiyorlar?

Koraltan yeğenine de kızdı. Derken çift vuruş çekildi. İki vuruşu da Bumin yaptı. İkincisinde ağır vurmuş olacak ki, bezden top dağılıverdi. Menderes sevinçle koştu ve Bumin'e on bin lira prim verilmesi için Vakıflar Müdürlüğüne bir tezkere yazılmasını Medenî Berk'e söyledi.

Oyun ilk hızını kaybetmişti. Bu arada Bayar'ın, Mithat Dülge'den aldığı kredi, şey pardon pasla indiği görüldü. Sebati Ataman tekme atarak karşısındaki defansı açarken, Bayar da aradan gidiyordu. Topu anide bomboş olan soliç Faruk Tunca'ya aktarmak istedi. Fakat o da ne?.. Tunca gitmiş, kale direğinin arkasına gizlenmişti. Bayar hiddetle:

— Ne arıyorsun orada? diye bağırdı. Faruk Tunca:

— Aman yavaş devletlim, dedi, karşıdan bir teğmenin geçtiğini gördüm. Yakalayıp askere sevkederse, takımımız on kişi kalır.

Bayar sinirlenmişti. O sinirle topu ileriye attı. Tevfik İleri havadan gelen topa saçlarıyla vurdu, yere indirdi. Sonra birden soldan sağa geçti, topu uzattı. Forvetini desteklemekte olan Faruk Oktay topa kimsenin koşmadığını görünce «Haraçtır, beleştir» diye kapıverdi. Ve Üniversiteli kıza vurur gibi hışımla patlattı topu.. Top o hızla gitti, kaleye giriverdi. Fatin Rüştü şöyle elini hafiften uzatıvermişti. Menderes hiddetle geriye geldi. Zorlu'ya:

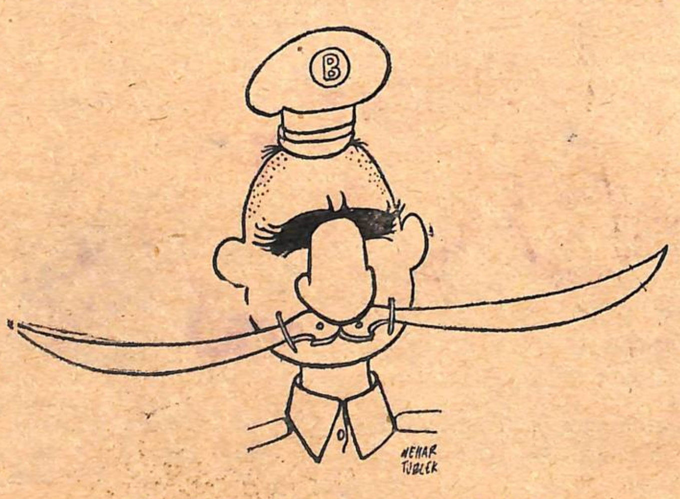

Bekçilerde pala bıyık yasak... -Gazeteler-

— Çıldırdın mı? diye bağırdı. Üçüncü golü de yedik.

Zorlu boynunu büktü:

— Napıyım, sen kazanırsak, hepimizin hasılatın yüzde onunu alacağını söylemiştin. Halbuki rakip takım yediğim her gol için yüzde yirmi veriyor bana... Ver yüzde otuz-.. Yemiyeyim..

Menderes makinesini çıkarıp Zorlu'nun yediği golün de foto kopisini aldı ve «Peki, kabul» diyerek santraya gitti. Bu sırada da hakem Koraltan ilk devrenin 3-0 Şırınga Gençlik lehine bittiğini ilân ediyordu.

İkinci devreye çıkıldığında hakem Koraltan'ın haftayımda Yavuz Selim'in Çaldıranda orduya emir verirken öttürdüğü düdüğü müzeden getirtmiş olduğu ve oyunu bu düdükle idare ettiği görüldü. Daha ilk akında Menderes hışımla inmiş ve kale önünde iki buçuk liraya toplanmış olan kalabalığı dağıtarak topu ağlara takmıştı. Kale direkleri arasında mendil yayıp saat 12'de iftar yemekte olan kaleci Ahmet Salih Korur, kalesini golden koruyamamıştı. Mendilden bir zeytin daha ağzına atarken:

— Oh, hem gol yedim, hem zeytin, diye seviniyordu.

Durumun 3-1 olması, Menderesi ümitlendirmişti. Derhal Burhan Belge'yi çağırdı, «Radyo Gazetesini iki saat beklet!» dedi. Santra ile beraber yine Menderes inmişti. Etraftan da «In Menderes, in Menderes» sesleri duyuluyordu. Düşük Başbakan tam ceza sahasına girince, durumu tehlikeli görüp geriye yardıma koşan düşük Cumhurbaşkanı ile karşılaştı. İkisi de önce tekmeleştiler, sonra birbirlerinin yüzüne tükürdüler. Bu sahneye çok kızan hakem Koraltan:

— İnönüyü yüz on iki celse daha Meclisten çıkarıyorum, diye bağırdı. Aynı anda penaltıyı da çaldı.

Hakemin penaltı çaldığını gören iki takım oyuncuları da, Koraltan'ın etrafına toplandılar. Bakanlar, Menderes'e, diğerleri Bayar'a yalvarıyorlardı:

— Niçin koskoca penaltıyı yalnız o çalıyor? Bizim hissemiz yok mu? Biz de çalalım..

Hakem kararında kesindi. Top penaltı noktasına kondu. Menderes gerildi, gerildi, sonra birden koptu. Koştu koştu koştu... Şut... Bomba ve GOOOLLL!!!

Vaziyet 3-2 olmuştu. Haksız penaltı Tahkikat Komisyonunun diğer üyelerini sinirlendirmişti. Hepsi birden tempo ile hakeme bağırıyorlardı: «Bune ha-kem.. Bu-ne hakem...»

Santra yapıldı. Menderes yine topu almıştı, ancak bu defa tamamen aksi istikamete koştuğu görülüyordu. Ve gitti gitti gitti. Kendi kalesi önüne gelince... Müthiş bir şutla topu filelere yolladı. Şırınga'lılar Menderes'in kendi kalesine attığı golle 4-2 duruma yükselivermişlerdi. Menderes seyircilere döndü:

— Aziz seyirciler, dedi, görüyorsunuz 1950 de gol avarajımız sıfır iken bugün bu rakam 4-2 taksim 2 müsavi 2 ve 2 kere 2 elde var dört, yani tam dört yüz kırk iki bin iki yüz kırk dörde yükselmiş bulunuyor.

Top santraya gelirken, Yetkiner şiştiğini söyleyip oyundan çıkıverdi. Yerine Mükerrem Sarol girdi. Mükerrem Sarol seyircilere döndü:

— Bakın, dedi, oyuna sadece bir tek beşlikle giriyorum. İlerde bu beşliğim genişleyince, dedikodu yapmayın arkamdan.

Aynı anda Menderes kale önüne gitmiş, direklerden birini söktürüyordu. Hakem ne yaptığını sordu. Düşük Başbakan:

— Top sürerken kale direği yüzünden Suzan'ın evini göremiyorum, dedi. Manzarayı bozduğu için kale direğinin birini istimlâk ettirdim.

Oyun devam etti. İyice de kızışmıştı. Bayar'la Menderes gene karşı karşıya gelmişlerdi. Bayar birden okkalı bir tekme yapıştırınca, Bumin'le Zeki Şahin koştular. Tevfik İleri de girişti. Saha karıştı. Herkes bir taraftan vuruyordu. Öyle vuruyorlardı ki, kimin ne kadar vurduğunu Hasan Polatkan dahi hesaplayamaz olmuştu. Küfürleri Burhan Belge deruhte ediyordu. Menderes'in takımı coplarla, Bayar'ın adamları da şırıngalarla hücum ediyorlardı. Faruk Sargut, adam toplamağa gitmişti. Fatin Rüştü ise bir kavga yerine, bir kenara koşuyor ve ortada olup bitenleri görmeyen seyircilere dakikası iki dolara anlatıyordu. Hamdi Sancar'la Bahadır Dülger de bu kavgayı yazacak gazetelerin kapatılması için tebliğ hazırlamakla meşguldüler. Koraltan'ın feryadı hepsinden farklıydı:

— Donum nerede, donumu verin, diye bağırıyordu mütemadiyen... Menderes buna daha çok kızdı ve:

— Eee ne uzatıyorsun sen de, diye Koraltan'ı payladı ve formasını cebinden çıkardığı iki naylon kadın donunu uzattı:

— Al bunları giy şimdilik!..

Maçtan sonra soyunma odasında Menderes:

— Yalancı muhalefet, diye bağırıyordu, attığımız 2 golü görmez de yarın, yediğimiz 4 gol için lâf söyler. Fakat bunların hepsini...

— Hepsini imha edeceğiz, diye öbür soyunma odasında bağıran Bayar, kenara oturmuş, ayağından çıkardığı takunyenin tabanında imha plânını çiziyordu. Sahada ise bir tutam dahi çimen kalmamıştı. Yalnız çimen mi?.. Ne kale direkleri vardı, ne de kale ağları... Oyuncular otları, çimenleri, fileleri hep formalarının içine doldurmuşlardı. Bir kaçının donundan da gizlemeğe çalıştıkları kale direklerinin ucu görünüyordu.

Halit KIVANÇ

DİŞBUDAK
SELÂMİ İZZET SEDES

Oooh...

27 Mayıs sabahı, tanyeri ağarırken radyoda duyduğumuz ses, Türk Silâhlı Kuvvetlerinin sesi bize derin, rahat nefes aldırdı.

«Büyük Türk Milleti,

«Bütün Türkiyede Silâhlı Kuvvetlerimiz 27 Mayıs saat üçten itibaren idareyi ele almış bulunmaktadır...» diyen asil ve necip sesi duyan herkes uzun bir oh çekti...»

Ve bir de pencereden baktım ki, mahallenin yedisinden yetmişine kadar, kadınlı erkekli bütün sâkinleri, gecelikle, pijamayla, hattâ kimisi yalınayak sokağa fırlamışlar, yaşasın Hürriyet deye elçırpıyor, kimi de pencerelere, balkonlara bayrak asıyor.

Aklıma İzzet Mollanın, Kanlıcalı şair Nihat Beyi karşılaması geldi.

Bir sabah odasında gecelik entarisiyle oturan İzzet Mollaya Nihat Beyin geldiğini haber verdiler. Molla yerinden fırladı, kapıya koşmaya başadı. Eşi arkasından seslendi:

— Efendi, hiç böyle hırkasız misafir karşılamıya koşulur mu?

İzzet Molla şu cevabı verdi:

— Hanım, sen gelenin ne kadar hoş, zarif, gönülalıcı olduğunu bilsen pabuçsuz koşup karşılarsın...

★ ★ ★

Evvelâ gözlerime inanamadım, çünkü Hürriyeti bu kadar yakından görmemiş, güzelliğini bu kadar iyi farkedememiştim. Önce bir numaralı gözlükle okudum, sonra iki numaralı gözlüğü taktım, bir daha okudum. İnanamıyordum, o an Nasreddin Hoca merhuma benzettim kendimi.

Hoca bir geceyarısı karısını uyandırmış:

— Hanım şu gözlüğümü ver, demiş.

Kadıncağız uyku sersemi

— Efendi gece vakti gözlüğü ne yapacaksın?

— Güzel bir rüya görüyorum, iyi seçemiyorum, ver şu gözlüklerimi...

İşte ben de tıpkı rahmetli hoca gibi, rüya görüyorum sanıyor, daha kuvvetli gözlük camı arıyordum; nihayet lupla okudum ve rüya görmediğime kanaat getirdim. Okuduğum şuydu:

Dünya Gazetesi bir başyazısında, Devlet Başkanının İstanbulda törenle karşılanmasını ve Şale köşkünde oturmasını tenkit etmişti.

Gazeteciler, Sayın Gürsele bu tenkit hakkında ne düşündüğünü sormuşlar. Devlet Başkanımızın cevabı şu:

«— Falih Rıfkı Atay'ın sözleri doğrudur. Bütün ısrarlara rağmen bu karşılamayı yaptırmamalıydım. Şale köşkünde kalmam hakkındaki iddiaya da hak veriyorum, fakat emniyet mülâhazasıyle Şale köşkünde kalmamı istediler. Bunun için orada kaldım, yoksa ben böyle yerlerde kalmaya asla hevesli değilim. Bana kalsa, ben herhangi bir otelde kalabilirdim.»

Bu konunun yazılıp yazılmaması hususunda da Devlet Başkanımızın cevabı şu: «— Basından ve Milletten gizli hiçbir şeyimiz yoktur, elbette açıklayabilirsiniz...»

Hürriyeti bütün güzelliğiyle gözlerin önünde belirten bu sözler üzerine gelin bir kere daha geniş, rahat, derin nefes alalım: Oooooh...

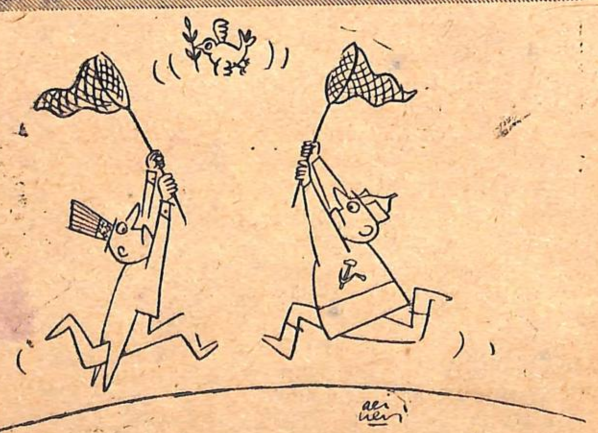

KİM, KİMDİR?..

Suat YALAZ

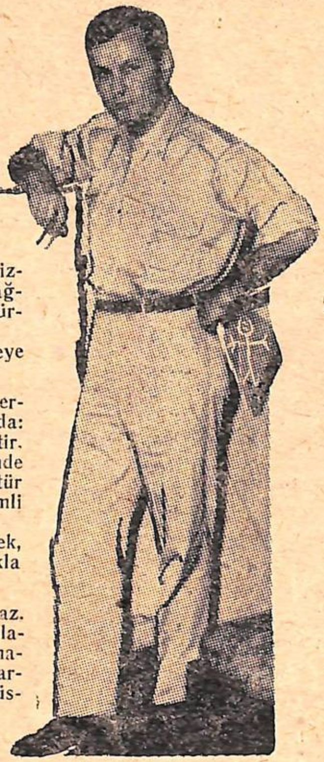

1932 yılında Çiçekdağ'da doğmuştur. Karikatür çizmeğe, sokakta yalınayak dolaşmaktan hoşlandığı çağlarda Adana'da başlamıştır. İlk karikatürlerini götürdüğü gazetenin yazı işleri müdürü, karikatürleri:

— Bunların hepsi kopya, diye Suat'i gazeteye götüren yazara geri vermiştir.

Önceleri sinema merakı yüzünden Devlet Konservatuarı Tiyatro Bölümüne girmek istemiş. Oradan da:

— Sen sahne adamı olamazsın, diye çevrilmiştir. İstanbul'a geçen Suat, Güzel San'atlar Akademisinde Yüksek Öğrenimini tamamlayıncaya kadar karikatür çizerek geçinmiş, çok parasız kaldığı zaman da resimli roman çizerek paçayı kurtarmağa çalışmıştır.

Suat'ın günleri, karikatür, resimli roman çizmek, senaryo yazmak ve sinema ile ilgili kitapları aramakla geçmektedir.

Gece hayatı yoktur, içki içmez, sigara kullanmaz. (Niçin yaşar bilinmez.) Bir karikatür albümü yayınlamadığına, müzik, spor ve kitaba, çok zaman ayıramadığına üzülür. Açık sözü, açık elbiseyi, —hele kadınlarda—, açık havayı ve her yanı dökülmesine rağmen üstü açık arabasını çok sever.

Böcekli Zehra, binbir ricadan, bin bir yalvarmadan sonra, nihayet Yassıada'ya kabul edilmişti. Komutanlığın bu işe eninde sonunda razı olmasına sebep, biraz da içerdekilerin bitip tükenmek bilmiyen istekleriydi. Bahadır Dülger, mevkufların insan haklarından uzak tutulamıyacaklarını, kendilerinin de tabiî hakları bulunduğunu, çingene karılarına fal baktırmanın da bu haklardan ilki olduğunu, bu yüzden adaya muhakkak bir falcı gelmesine izin verilmesini bir dilekçeyle taleb etmiş, aynı dilekçeyi Demokrat Parti Meclis Grupunun bütün mensupları da imzalamışlardı.

Şimdi, Böcekli Zehra, Agâh Erozan'ın karyolasının üstüne çökmüş, baklalarını da battaniyenin üstüne serpiştirmiş, Mithat Dülge'nin falına bakıyordu:

— Sen el bastın, niyet açtın. Senin el malında gözün yoktur, gözün toktur şekerim. Senin kısmetinde uzun uzun bir rahatlık görünür. Yatıyorsun arkan üstü ve sultanım dinlenirsin senelercesine. Ah o temiz yüreciğin de bir merhametli bir merhametlidir ki, cümertsin cümert. Gözün hiçbir şeycikler göremez, şuna buna para verirkene... İster kendi malın olsun, isterse başkasının malı mülkü olsun, hepsini dağıtırsın cümetçene.. Karıya verirsin, kumara verirsin, ahbabına verirsin, içkiye verirsin, senin gözün para görmez. Yüreciğin çok zengindir. Avucunda para tutmazsın ya. Muradına da kolaycana erersin sultanım. Seni üç karı düşünür bu sulardan dışarıda. Biri yosmadır, ikincisi dilberdir, üçüncüsü de çok güzeldir. Dilberin boynuna hasretlik çekersin, Yosmanın da koynuna hasretlik çekersin şekerim. Yüreciğinden bir bahşiş tut da sağ gözünden şu tarafa sallayıver de sana üçüncüsünü de diyivereyim şekerim.

Mithat Dülge iyice düşünceli bir hale gelmişti. Cebinden bir yirmi beşlik daha çıkarıp kadının dizinin dibine koydu.

— Şu mahkememiz için birşey söylemedin ama.

— Sana büyük bir murat vardır, murat. Hak yolundan da iki tokat... Elinden sıcak bir çayını içen, dert görmez derman istemez. İki dudağının bir çift lâfına kurban olayım diyenler şimdi senden iki selâmı çok görürler. Senin iki, ya da üç zamanda bedeninden sıkı bir ter boşanacak. Ferahlığın o terin arkasındandır şekerim... Adanıza geldik de bir çayınızı içemedik. Söylesene bana şuracıktan sıcak bir çay...

Mithat Dülge, koğuşun kahve ocağına seslendi:

— Vaciiiit-.. Vacit Asenaaa! Hatuna benden bir çay. Demli olsun.

— Başüstüne Mitat Abi.

Mithat Dülge'nin yatağına Burhan Belge sokuldu:

— Yahu Mitat, demindenberi karıyı sen inhisarına aldın. Bıraksana biz de biraz zarımıza baktıralım.

— Baktır ama kardeşim, sen böyle şeylere inanır mısın?

— İnanmaz olur muyum mon şer? İnanırım elbette. Hayatta daima inanmışımdır. Daima inandığım şeyleri müdafaa etmişimdir. Daima inandığım için kaybetmişimdir. Ben oldum bittim inanan insanım. Ve inandığım için buralara düştüm.

— Sen uzun etme de falına baktıracaksan baktır.

Burhan Belge de yatağa çöktü:

— Aç bakalım bir de bizim için, dedi.

— Abe açarım helbette... Koy şuracığa gümüş liranı da Zehra Ablanın yüreğine soğuk sular serpilsin. El sevindireni Büyük Allahım da sevindirir. Murat kuyusunun kapısını açmıya aslan anahtarı lûzum eder. Koy şuracığa anahtarını sultanım.

Belge, lirayı battaniyenin üstüne bıraktı. Zehra Ablası da baklaları toparlayıp şöyle bir savurdu. Sonra konuşmaya başladı:

— Abe yüreciğin Sırmakeş suları gibi şırıl şırıl temizdir. Cenabı hak senin eline bir hayırlı kısmet vermiş, bir oyuncak ile oynarsın. Oynadıkça şak şak yapar şekerim. Oyuncağın sapını sıkı tutmuşsun. Saksağanın sesi tatlı gelir. Bana o güzel adını bağışlar mısın?

— Burhan.

— Ah Burhancığım, ne de tatlı sesin varmış, bu sesinle radyolarda niye okumazsın?

— Okurduk bir zamanlar, şimdi bize okuyorlar.

— Hiç üzülmiyesin güzelim. Senin kaderin güneşler gibi parlaktır. Bir elinde dal tutmuşsun, bir elinde kavuk vardır. Dalı kavuğa vurunca ses yapar dal-kavuk, dal-kavuk, dal-kavuk diye. Zaten senin kısmetin o yoldan açılmıştır. sultanım. Bir bahşiş tut da sol gözünden salla, sana güzel bir haber daha vereyim şekerim.

— Yahu, zaten lirayı biraz önce aldın. Artık bunun bahşişi de olur mu?

— Sen bilirsin Burhancığım... Merakta kalmıyasın diye haber vereyim dedim.

— Peki, al şu yirmibeşliği de söyle bakalım.

— Sana yakında yeni bir kısmet yolu daha açılmıştır Burhancığım. Söyliyeyim mi, saklıyayım mı? Ah o kısmet kimselere gelemez. El malından hiç kimseye hayır gelmez. .Bu kısmet senin öz malındır. Uzun bir mısır koçanı görürüm elinde Burhancım... Bu mısır koçanını ya ceketinin iç cebine koyarsın, ya da pantolonunun arka cebine sokarsın. Oraya da soksan, buraya da soksan, bu mısır koçanında çok bir bereket vardır güzelim. Dün akşam gördüğün rüyada hayır vardır. Bir erkekle bir kadın seni düşünüp ağlarlar. Erkek kızını döver, sen dizini döversin. Bir ağacın üzerinden mehtabı seyretmek görünür kaderinde. Dişini sıkasın Burhancım, akşamları yatarkene, biraz zencefil tozu serpersin yastığının üzerine ki rüyaların şen olsun. Kısmetin bu kadardır güzelim.

Kemal Aygün de falcının yanına sokulmuştu. Kadın, Burhan Belgenin falını bitirdikten sonra, Kemal Aygün hiçbir şey söylemeden battaniyenin üstüne bir lira bıraktı:

— Biraz da bizim için konuş bakalım, dedi.

— Allah senin kesene padişah bereketi versin sultanım. O güzelim ismini bağışlar mısın bana?

— Kemal...

— Büyük Allahım seni Ali Kemalden de büyük yapsın. Canım ciğerim Kemalciğim, bu gökyüzünün altında ve bir ağacın dibinde iki kadın düşünür seni gece gündüz. Birisinde gözyaşı vardır, ikincisinde sarmısak başı. Üzerinden efendilik akar, aktığı yer misler gibi kokar. Bir çay da sen söylersen, sana güzel havadislerim vardır Kemalciğim.

— Çay kolay, sen anlat... Şâhiiiin!.. Zeki Şahiiin!.. Şuradan Zehra ablaya bir çay söyle... Benim de takunyalarımı getir buraya.

Böcekli Zehranın yüzü güldü:

— Ablanı nasıl da seversin çapkın. Bir yakanda gelincik vardır, bir yakanda papatya. Yolculuğunda ya Okmeydanı vardır, ya da Samatya... Nasibinde bir uçkur görünür Kemalciğim. Dünya yüzüne uçkurdan gelmişsin, uçkur için yaşamışsın, uçkur ile gideceksin. Bu deryanın ötesinde üç yapı, üç de kapı vardır, sana çalışır, bereket getirir. Yıldızın sünmez senin, ciğerim. Yanında iki buçuğun varsa, şu kapının arkasında seni memnun ederim, doya doya öpüşürüz Kemalcim.

Öteki tutuklar da kendi fallarına baktırmak için sıra bekliyorlardı. Ama vakit epi ilerlemişti. Böcekli Zehranın başında bekliyen nöbetçi:

— Haydi artık yeter, dedi. Bu günlük bu kadar.

Zehra, sulu sulu güldü:

— Abe çimdirme kolumdan, çapkın. Yarın da senin muradına bakarım.

Baklalarını topladı. Bahadır Dülger'e göz etti:

— Zehra ablanı unutmıyasın. Yüreciği hepsinizi sever. Allahaısmarladık. Yarın sabaha aynamı da alayım da geleyim. Benim aynam çok gösterir. Böyle ayna bulamazsınız bir yerde. Yarına gelirim. Paralar hazırlıyasınız çoktan... Sizi buradan hiç kimse kurtaramaz ama, kurtarırsa anca Zehra ablanız kurtarır. Ecnebiye parası da kabul ederim. Haydi Allahaısmarladık... Fatin, sana dedim. Ecnebiye parası da kabul ederim...

YAZISIZ

İPAR
SUÇLARIN İÇTİMAI
İKTİDAR
HAKSIZ İKTİSAP
OY
GASP
ANTİDEMOKRATİK KANUNLAR
IRZA T
1950
HAFİF KUSUR
1960
AĞIR KUSUR
HASAR
%10
TİCÂRİ MÜMESSİL
NUROL!
SEN PEYGAMBERSİN
VAŞŞA!. VAROL!
7,5 LİRALIK ADAMLAR
TAHRİK
MAL ORTAKLIĞI
VURUN ASIN KESİN COPLAY
EMNİYETİ SUİİSTİM
İSTİFA!.. İSTİFA!..
DİLEKÇE
DÜŞECEKSİNİZ HEM FENA DÜŞECEKSİNİZ
BİLİRKİŞİ
BASIN
ORDU
ÜNİVERSİTE
JÜRİ
GÜVENDİĞİNİZ SİLAHLI KUVVETLER İDAREYİ ELE ALDI
AKİT

Al

HUKUK SÖ

Ulvi ★ Altan Erbulak ★ Ayhan Başoğlu ★ Bedri Koraman ★ Ferruh Doğan ★ Mıstık ★ Oğuz Aral ★ Sinan ★ Suat Yalaz

ZLÜĞÜ

Bazı kimseler, Fransız usulü düelloyu «komik birşey» diye sıfatlandırırlar. İşin aslında, düello kibarca işlenen bir cinayettir. Sonunda ölüm veya yaralanma olacağına göre, biraz da teh-

MARK TWAIN

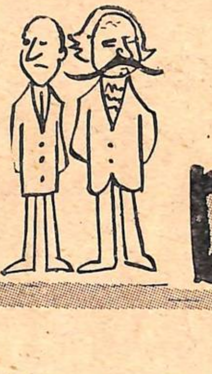

Çeviren : ALPLAÇİN

DÜELLO DEDİĞİN

likelidir tabiî...

Mösyö Gambetta ile Mösyö Fourtou arasındaki tatsız olayı duyunca, bunun ardından neyin patlak vereceğini tahmin etmiştim zaten. Mösyö Gambetta'yı çok uzun bir zamandanberi tanırdım. Kabına sığmıyan, ateşli bir yaradılışta olduğunu biliyordum.

Onun beni çağırmasını beklemeksizin ziyaretine gittim. Umduğum gibi, mağrur bir Fransız sükûnu içinde idi. Fransız sükûnu diye belirtmemin sebebi, bu sükûnun, başka milletlere mensup kimselerin sükûnetlerinden biraz daha gürültülü, velveleli olmasıdır.

Bir Fransız sükûnetini bile bağırarak, heyecanlanarak gösterir.

Mösyö Gambetta da, şık salonda sinirli, kısa adımlarla aşağı yukarı gidip geliyordu. Beni görünce, dişlerini sıkarak gülümsedi.

Kucaklaştık. Boş sözlerle vakit geçirmedim. Düellosunda beni şahit göstereceğinden emin olduğumu söyledim .

— Tabiî, bir Fransız ismi takınacağım, dedim. Kötü bir sonucu gözönünde tutarak böyle davranmam gerekiyordu. Memleketimde, bu cins şeylere ismi karışanlara pek iyi gözle bakmazlar. Yapılacak ilk iş, vasiyetnamesini hazırlaması idi. Düello yapmak niyetinde olan birisinin, vasiyetnamesini hazırlamaksızın böyle birşeye giriştiğini hiç duymadığımı söyledim.

İsteksiz bir tavırla, vasiyetnamesini yazdı. Bu vasiyetnamenin sonu şöyle bitiyordu:

«Tanrı yoluna, vatanım, söz hürriyeti, memleketimin gelişmesi ve bütün insanların kardeşliği için ölüyorum...»

İtiraz ettim:

— Bu kadar sebebin, uzun bir can çekişmeyi şart kılacağı muhakkak. İyisi mi, tek sebep göster.

Sonunda, «Ben ölüyorum, Fransa yaşasın!» cümlesini uygun bulduk. Geriye silâhların seçilmesi kalıyordu. Mösyö Gambetta, kendisini pek iyi hissetmediğini söyledi ve bundan ötesini bana bıraktığını bildirdi.

«Bundan ötesi» lâfı çok mânidardı.

— Bir dakika, dedim. Herhalde düelloyu yapmayı da bana bırakmıyorsun?

Cevap vermeksizin odasına çekilince, Mösyö Fourtou'nun yakın bir dostuna şu tezkereyi yazdım:

«Efendim, Mösyö Fourtou' nun davetini, Mösyö Gambetta kabul etmiştir. Mahal olarak «Plessis Pikuet»yi zaman olarak da yarın şafak vaktini seçiyor.

Düello silâhı baltadır. Saygılarımla.

Mark Twain»

Mösyö Fourtou'nun dostu ile şahsen görüştüğümde, Fransa' daki düello usullerine göre, baltanın zarif bir öldürme aracı olmadığını bildirdi. Bunun üzerine, mavzer, çifte veya bahriyede kullanılan «Kolt» tabancasını teklif ettim. Bunların hiçbirisiyle «zarif bir şekilde ölünemez» diye kestirip attı.

Doğrusu sıkılmaya başlamıştım:

— Eh, dedim. Benden bu kadar... Karşı karşıya geçip, biribirlerine gül, dantel veya kristal kadeh atacaklarsa mesele yok... Aksi halde, silâh seçimini de siz yapın.

Ceplerini araştırmağa koyuldu. Sonunda, yelek ceplerinden iki pistol çıkardı. Bunlar, gümüş kaplamalı, tek namlulu, son derece şık şeylerdi...

Pistollere hayran olmuştum. Hiçbir şey söylemeksizin, bir tanesini aldım ve saat zincirimin ucuna taktım.

Vasıtalı cinayet ortağım, bir posta pulunu açmış, buna sarılı mermilerden birisini bana uzatmıştı.

— Sadece bir el mi ateş edilecek? diye sordum.

— Fransa'da düello usulleri böyle gerektiriyor, cevabını verdi.

— Peki, atış mesafesi nedir?

— 60 metre...

— Nasıl, bu oyuncaklarla 60 metreden ateş ederek mi düello yapacaklar? Galiba şaka ediyorsunuz, azizim. Operetlerde bile bu işi daha ciddiye alırlar.

Üç aşağı, beş yukarı çekişerek mesafeyi otuzbeş metreye kadar indirdim. Sonunda, derin derin içini çekti:

— Bu, bir katliam olacak, dostum, dedi. İşin günahı size ait...

Vedalaşıp ayrıldık. Aslan yürekli dostum beni bekliyordu.

— Ne haber? diye sordu. Kesin bir anlaşmaya vardınız mı?.

— Herşey tamam, dedim.

Benzi soldu, ayakta durabilmek için yanındaki masaya tutundu.

— Silâh olarak neyi kararlaştırdınız, onu söylesene...

Gümüş kaplamalı şeyi uzattım:

— İşte bunu...

Eli titriyerek bu şık oyuncağı aldı. Fakat sıkı tutamadığı için pistol yere düştü.

— Demek böyle ha?.. Peki, mesafe nedir?

— Otuzbeş metre...

Onun sendelediğini gördüm ama, yere düşmesine mani olmak için yetişemedim. Yüzüne soğuk su çarparak ayılttığım zaman:

— Otuz beş metre, diye söylendi. Gayet tabiî.. Bir adam cinayet işlemeyi aklına koymasın bir kere... Ufak tefek teferruata aldırır mı hiç? Fakat göreceksin. Yere düşerken bile, Fransız şövalyeliği nedir, bunu onlara göstereceğim.

— Zaman olarak hangi saatte karar kıldınız?

— Yarın şafak vakti.

— Canavarca birşey. O saatte dışarıda tek Tanrı kulu görülmez.

— Yani seyirci mi istiyordutım.

— Mösyö Fourtou'nun, çarpışmayı saat dokuz buçuğa tehir etmemiz hususundaki arzusunu bildirmekle şeref duyarım, dedi.

— Müşterim... Pardon, yani temsil ettiğim kimse de aynı arzuyu izhar ediyor. Bu arada sormak istediğim birşey var. İki veya üç tane cerrah götürsek yeter mi acaba?

— Fransa'daki düello usullerine göre, her düello partisi için ikişer cerrah yeter. Gazetecilerden Mösyö Noir'a da haber verdik. Şimdilik müsaadenizle, yarın sabah görüşürüz.

Hiç vakit geçirmeksizin geri döndüm. Mösyö Gambetta heyecanla beni bekliyordu.

— Eee?.. İşi hallettin mi?

— Tamam, dedim. Oyun... Yani çarpışma demek istiyorum, saat dokuz buçukta...

— Peki, gazetecilere haber verdin mi?

— Teessüf ederim Gambetta. Böyle birşey yapacağıma nasıl ihtimal verebilirsin?

Dostluğumuza ihanet eder miyim hiç?

Mösyö Gambetta, ters ters bana baktı.

— Bunlar da ne biçim lâf,. dostum? Yoksa seni kırdım mı? Neyse, bu işi ben hallederim. Zaten, Mösyö Fourtou aynı şeyi çoktan yapmıştır ya... İnsan, ölürken bile reklâm fırsatını kaçırmamalıdır.

nuz? diye sordum.

— Kelimelerle oyalanmanın sırası değil. Hemen git ve çarpışmayı bir saat sonraya al.

Dışarı çıkar çıkmaz, Mösyö Fourtou'nun şahidi ile çarpış-

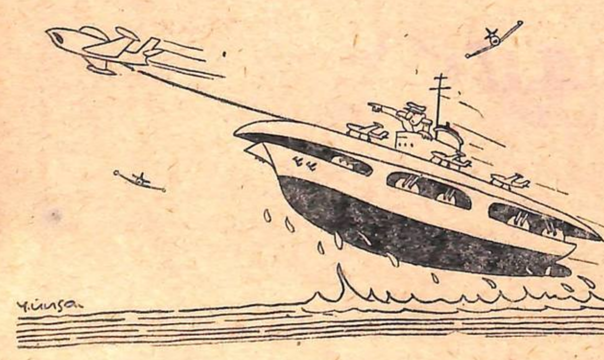

— Hangi sersem unuttu bunun ipini çözmeyi?!..

Ertesi sabah saat dokuz buçukta, düello mahalline ilk gidenler, Mösyö Gambetta ile ben oldum... Sonra Mösyö Fourtou ile şahidi, onların ardından operatörler, daha sonra da gazeteciler, cenaze kaldırıcılar, hastabakıcılar, amatör fotoğrafçılar, emekli askerler, şöhretli savaş muhabirleri, düelloyu yapacak olanların mirasçıları, polisler, meraklılar ve civarda dolaşan hassas ruhlu tabiat âşıkları geldiler.

Mösyö Gambetta, hatıra defterine not düşüyordu: «Fransa için ölüyorum.»

Şahit arkadaşımın yanına gittim ,hazır olup olmadıklarını sordum. Sonra Mösyö Gambetta'nın olduğu yere döndüm.

— Hazırım, dedi. Savaş başlasın artık... Seyyar satıcılar, seyircilere çörek ve şerbet satıyorlardı.

Mösyö Gambetta ile can düşmanı da birer şerbet içtiler. Parayı ödemek için şiddetli bir münakaşaya tutuştular. Az kalsın, yumruk yumruğa geleceklerdi. Allahtan polis araya girdi de, içlerinden birisinin yaralanmasını önledi.

Mösyö Gambetta'nın eline silâhı tutuşturduğum sırada:

— Silâhlar, sadece bir el atış mecburiyeti, mesafe ve sis, hiç kimsenin zarar görmemesine yeter de artar, dedim.

Kâğıt gibi yüzünde, kanı çekilmiş dudakları güçlükle oynadı:

— Gene de belli olmaz, sen arkamda dur dostum..

Elimi kaldırdım:

— Hazır olun. Bir, iki, üç... Ateşş, diye bağırdım.

«Pıt... pıt...» diye iki ses duydum ve bana çarpan bir ağırlıkla yere serildim.

Mösyö Gambetta inliyordu:

— İşte... Ölüyorum... Şey için... Oh, evet... Fransa için ölüyorum.

Cerrahlar koşuştular. Üstüme yığılıp kalan dostumun ağır gövdesini kucakladılar, Pertavsızlarla araştırmalarına rağmen, en ufak bir yaradan eser yoktu.

İki hasım sarmaş dolaş oldular. Cenaze kaldırıcılardan başka herkes sevinç içinde bağırışıyordu.

Onlar, büyük bir ümitle benim başucuma koşuştular. Millet, ötede biribirini tebrik ediyordu. Cerrahlar da başıma toplaştı.

Neden sonra, cerrahlar kesin bir karara varmışlardı: Sol kolum iki yerden kırılmış, kaburga kemiklerimden birkaç tanesi çatlamıştı.

Tanımadığım kimseler, beni tebrik ettiler. Fransız usulü bir düelloda, son 40 yıldanberi ilk yaralanan şahsın ben olduğumu söylediler. Gazeteciler beyanat istediler.

Bir ambulansa yerleştirildim. Birkaç gün sonra da, kaldığım hastahanede «Lejyon Donör» nişanını verdiler.

Fakat bu nişan yerine hastahane masrafını ödemelerini tercih ederdim doğrusu...

Mark Twain'den

TAŞ DEVRİ

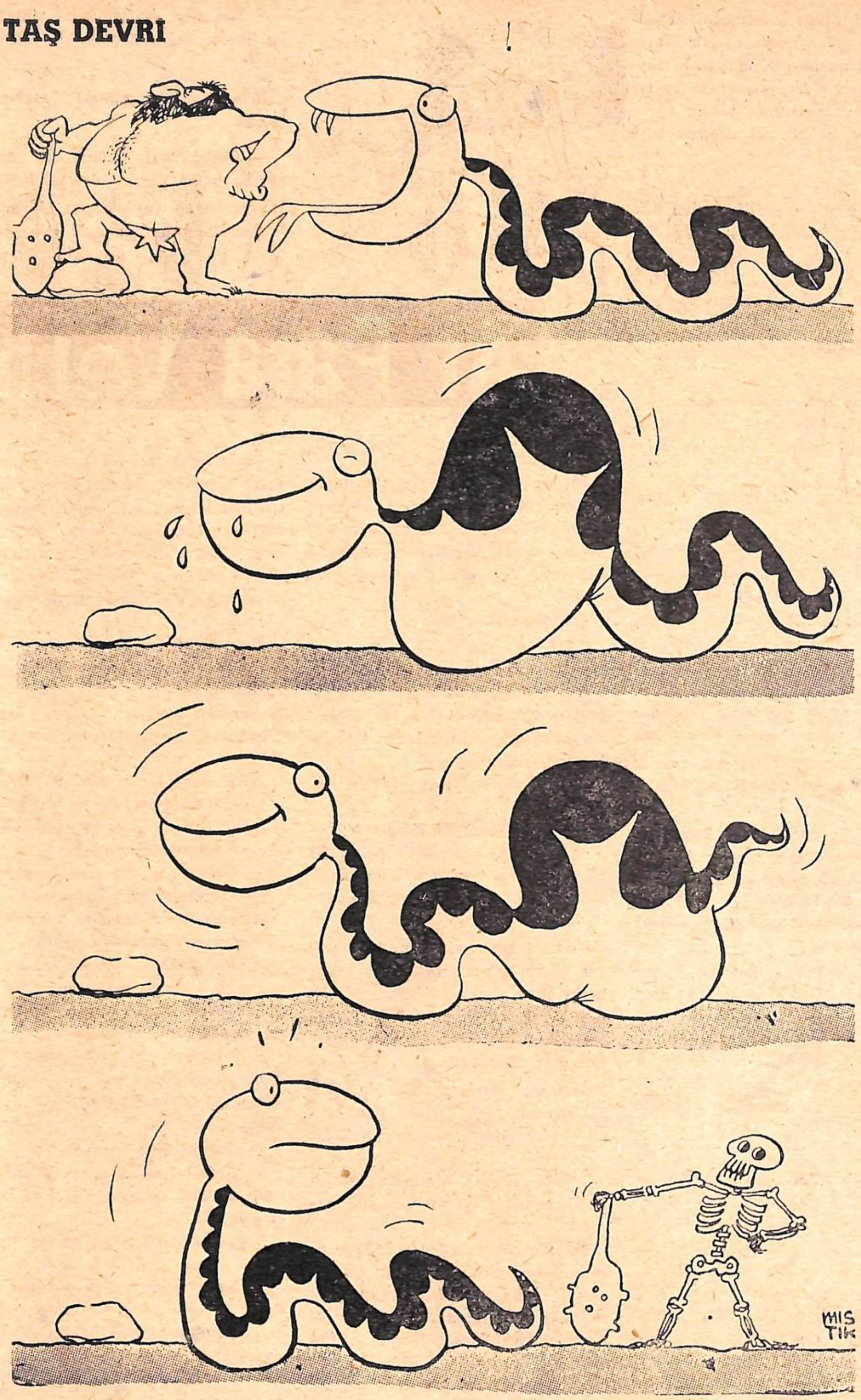

YAZISIZ

MAHCUP TAZE

★ Tanınmış bir sinema yıldızı, gazetecilerle konuşurken, kırmızı balıkları çok sevdiğini ve onları banyosunda beslediğini söylemişti.

Muhabirlerden birisi:

— Peki, dedi. Banyo sırasında onları ne yapıyorsunuz?

Genç kadın kızardı ve mahcup bir tavırla:

— Sadece gözlerini bağlıyorum, diye cevap verdi.

İDEAL KOCA

★ Genç kız, ilk olarak buluştuğu erkek arkadaşına, evleneceği erkeğin tipini tarif ediyordu:

— Göze hoş görünmeli, müzik zevki olmalı, yepyeni fıkralar anlatmalı, içkisi ve sigarası olmamalı. Daima karşımda bulunmalı ve arzu edince, onu susturabilmeliyim..

Delikanlı içini çekti ve:

— Siz koca değil, televizyon cihazı arıyorsunuz, cevabını verdi.

At Para Verir mi?

Matson attan anlar, hem de domuzuna anlar doğrusu, Bir atın yük arabası beygiri olduğunu söylemesi için, o hayvanı araba çekerken görmesine lûzum yoktur.

— İşte, bu bir yük arabası beygiridir, der.

Şaşar kalırım.

— Ortada yük arabası falan yok, diye itiraz ederim. Basbayağı bir at bu.

O, inatla başını sallar:

— Bir yük arabası beygiri, araba çekmediği zaman da yük beygiridir. Bunu hiç kimse değiştiremez...

Üzerinde cokey bulunmayan bir yarış atını tanımakta da güçlük çekmez. Çevresinde şöyle bir dolanır:

— Hımmm, safkan bir İngiliz, diye kestirip atar.

— Yapma Matson, derim. Gerçek bir İngiliz vatandaşının, İngiliz olduğunu söylemek bile zordur. Çok dikkat etmek gerekir. Telâffuzuna, pipo ve çay içişine, giyimine göre hüküm verirsin. Yahut da orta doğunun politik durumu hakkındaki fikirlerini dinledikten sonra, «evet» dersin. «Bu katıksız bir İngilizdir.»

Matson kıskıs gülerek başını sallar:

— Çok safsın birader. Pipo içmeyen, çıplak ve dilsiz bir İngiliz' in İngiliz olduğu anlaşılmaz mı yani?

Bu durumda bana düşen, susmaktır tabiî...

Matson, atların yaşlarını tayin etmekte de zorluk çekmez. Onların yanına sokulur, ağızlarını açıp bakar ve kimlik kâğıtları ağızlarında saklıymış da, oradan okuyormuş gibi:

— İki yaşında tay,

Veya:

— Altı yaşında kısrak, der.

Bütün bunlardan sonra, onun atlardan anladığına sizin de şüpheniz kalmamıştır herhalde?.. İşte bu Matson, geçenlerde:

— İlle atyarışlarına gidelim, diye tutturdu.

Ters ters yüzüne baktım:

— Bunu da nerden çıkardın? Güzelim Pazar gününü geçirmek için daha uygun bir yer bulamadın mı sanki?

— Evet ama, işin ucunda para var. Hem de aklının almıyacağı kadar para...

— Yani biz şimdi kalkıp da atyarışlarına gidersek para mı kazanacağız? diye sordum.

Matson, yarışlara değil de, hesabımızdan para çekmek için bankaya gidecekmişiz kadar rahat, cevap verdi:

— Hiç şüphen olmasın. «Bingo» bugün dünyanın parasını verecek.

Matson çok eski bir arkadaşımdı ama, Bingo isminde zengin bir tanıdığı olduğunu bilmiyordum. Ertesi gün nişanlımla randevum vardı. Cebimdeki birkaç lirayı arttırmak hiç de fena bir fikir değildi. Düşündüm, canım yarışlara gitmek istemiyordu. Başka bir teklifte bulundum:

— Bingo dediğin kimse nasıl olsa yarışlardan çıkacak, onu sonra görsek, vereceği parayı yarışlarda alman şart değil ya?

Küçümseyen bakışları ile beni süzdü:

— Nekadar da cahilsin. Bingo bir insan değil, safkan bir Arap atıdır.

Benimle alay etmesi asabımı bozdu.

— Dinlet Mat, dedim. Bir atın ağzına bakıp yaşını söyleyebilirsin. İngiliz, Arap veya başka bir milletten olduğunu anlamak için şöyle bir göz atman yeter. Onun yük arabası çektiğini, bir polis memurunu taşıdığını, yahut da işsiz olduğunu tayinde de zorluk çekmiyebilirsin. Ama, bize para verecek zengin bir atın, bu işi faizcilik niyetiyle de olsa yaptığına beni inandıramazsın. Çünkü böyle birşey olamaz.

Matson güldü:

— Atlar, bankalardan ve sarraflardan daha insancıldır. Verdikleri paranın faizi de yoktur, dedi. Şimdi sen geliyor musun, onu söyle?

İyice meraklanmıştım. Bu bahaneyle atyarışı nedir onu da görecektim. Sonunda ne kaybedecektim sanki? Kararımı verdim:

— Geliyorum. Şu yeni istikraz yolunu merak ettim doğrusu.

Hipodroma girmemiz, cebimdeki 35 liradan 8 liranın eksilmesine mal oldu. Etrafta, cenaze kaldırıcılar gibi giyinmiş bir yığın adam dolanıyordu. Mat, atların koşacakları açıklığı gösterdi:

— Bingo, ikinci yarışta koşuyor. Yedi at koşacak. İşte şu çizgiden koşmaya başlayıp, pisti üç kere dolaşacaklar.

— Sonra? diye sordum.

— Sonra yine aynı yere dönecekler. Yani koşuya başladıkları çizgiye...

Doğrusu hiçbir şey anlamamıştım.

— Bana bak! dedim. Madem ki sonunda aynı yere dönecekler, bu koca meydanı neden üç kere dolaşıyorlar? Hem de koşarak?

İçini çekti:

— Şimdi bunu anlatmak zor olur. Sen sadece şunu bil yeter: Bingo, parayı yarış sonunda verecek. Fakat bunun da usulü var. Şuradaki kalabalığı görüyorsun ya, oraya git ve cebindeki bütün parayı Bingo adına yatır. Sana verecekleri renkli kâğıtları da cebine iyice sakla.

Hesapta böyle birşey olmadığını söyledim. Cebimdeki 26 lirayı, bir atın adına yatırmak da ne oluyordu?

Mat, sabırsızlıkla saate baktı:

— Vakit kaybetme, bunun sebebini gelince anlatırım. Gişe kapanmadan davran hadi... Seni burada bekliyorum.

Omuzumdan iteleyince, çaresiz, gösterdiği küçük barakalara doğru yürüdüm. Burası, tam mânası ile bir mahşeri andırıyordu.

Etraftan yükselen seslere kulak verdim:

— Bingo, 1'e 7 verecek.

— Çakal'ın vereceği daha fazla 1 liraya 11 lira getirir.

— Ya kit?.. 1'e 27 veriyor.

Şu anda, Matson'un suratını görmek isterdim hani.

Bingodan daha cömert atlar varken, sırf Matson'un tanıdığı diye ondan para almak saçmalıktı. Yakınımda duran kırmızı yüzlü, pipolu, çok ciddi ve hiç kimseyi dirseklemiyen bir adama (yani bir İngilize) sordum.

— Affedersiniz, ikinci yarışta kaç at koşuyor?

— Yedi at.

— Yarış sonunda, yani başladıkları yere döndükleri zaman, bunların hepsinden para umulabilir mi?

— Gayet tabiî. Sadece, verecekleri para farklıdır.

Demek ki, Matson yalan söylememişti.

— Peki, dedim, en çok parayı hangisi verir?

Adam, biraz ileride bir direğe asılı karatahtaya baktı, sonra:

— Şam Gülü, cevabını verdi. 1 liranıza 72 lira verir.

Teşekkür ederek ayrıldım. Bu iş biraz karışıktı ama, herkes aynı şeyi söylediğine göre, şüphe yersizdi. Atların kazancının ne olduğunu merak ediyordum doğrusu.

Gişeye gittim. Matson'un dediği gibi, cebimdeki bütün parayı yatırdım.

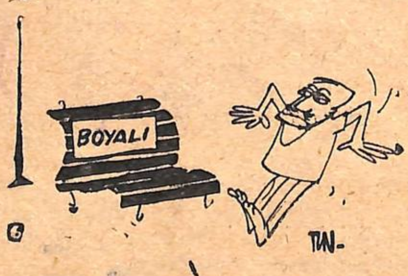

Sadece bir farkla... «Bingo»ya değil, «Şam Gülü» adına para yatırmıştım.

Karşılığında verilen kırmızı kâğıtları katlıyarak yelek cebime yerleştirdim.

Matson'u bulmam kolay olmadı. Atların koşacağı düzlüğü daha iyi görebileceği bir yere geçmişti. Beni görünce:

— Geldin mi? dedi. Yarış başlamak üzre... İşte atlar hazır.. Sağdan ikinci, dostumuz «Bingo»dur.

Oralı olmadım. Çok geçmeden yarış da başladı. Benim yarışa falan aldırdığım yoktu. Önemli olan yarışın biran önce bitmesi idi. Çevremizdekilerin bağırıp çağırmaları kulağı tırmalıyordu. «Allah, Allah» diye düşünüyordum. «Nasıl olsa, üç tur sonra yarış sona erecek. Bu adamların telâşı ne?»

Matson'un böğrüne bir dirsek attım:

— Bu adamlar niçin telâşlanıyorlar Mat? Yoksa atların dönmiyeceğinden mi endişe ediyorlar?

Fakat onun birşey duyacak hali yoktu:

— Sus, diye inledi.

Dediğini yapıp sustum. Yarışın sonuna kadar hiç konuşmaksızın bekledim.

Tek korkum, atların kırıp gitmesi idi...

Neyse ki böyle birşey olmadı. Halkın bağırışmaları arasında, atlar üçüncü turlarını tamamlamış lardı.

Matson'a döndüm:

— Eh, dedim, yarış diye isimlendirilen bu mânasızlık bitti işte. Artık gidip paramızı alabiliriz değil mi?

Fena fena baktı:

— Ne diyorsun be? diye bağırdı. Bingo'dan bir metelik bile umma. Mübareği kaplumbağa yarışlarına sokmalı ki birinci gelsin .Kazanamıyan atın para verdiği nerede görülmüş?

Onunla vakit kaybedecek değil - dim ya:

— Bana bir dakika müsaade, diyerek yanından ayrıldım.

Doğru gişeye gittim. Oradaki adama:

— Söylediklerine göre ikinci yarış bitmiş, dedim. Şam Gülü de geldi mi acaba?

Adambir hayli şaşırmıştı:

— Geldi tabiî. İlk önce o geldi. Kırmızı kâğıt parçalarını uzattım:

— Şu halde bizim parayı verecek demektir.

Kâğıtları dikkatle inceledi. Neden sonra:

— Aman Allahım, diyebildi. Şam Gülü, size tam 1944 lira veriyor.

Hesabı daha önceden yapmış olduğum için, gayet sakin:

— Biliyorum, dedim. Bunu da önceden biliyordum. Şimdi, şu para meselesini halledelim. 1944 lirayı nereden alacağım?.

— Benden, başka nereden olabilir?.

Omuzlarımı silktim:

— Şam Gülü'nün hesaplarına siz bakıyorsanız bence mesele yok. Lütfen bütün para verin.

1944 lirayı elime saydı:

— Şam Gülü'ne teşekkürlerimi bildirirsiniz, dedim, Size de zahmet oldu.

Daha fazla vakit kaybetmeksizin geri döndüm. Demindenberi beni seyreden Matson upuzun yerde yatıyordu.

Parayı, tanıdığı bir atdan değil de, bir yabancıdan almam, kendisine dokunmuştu herhalde?..

Nicolas Benthley'den

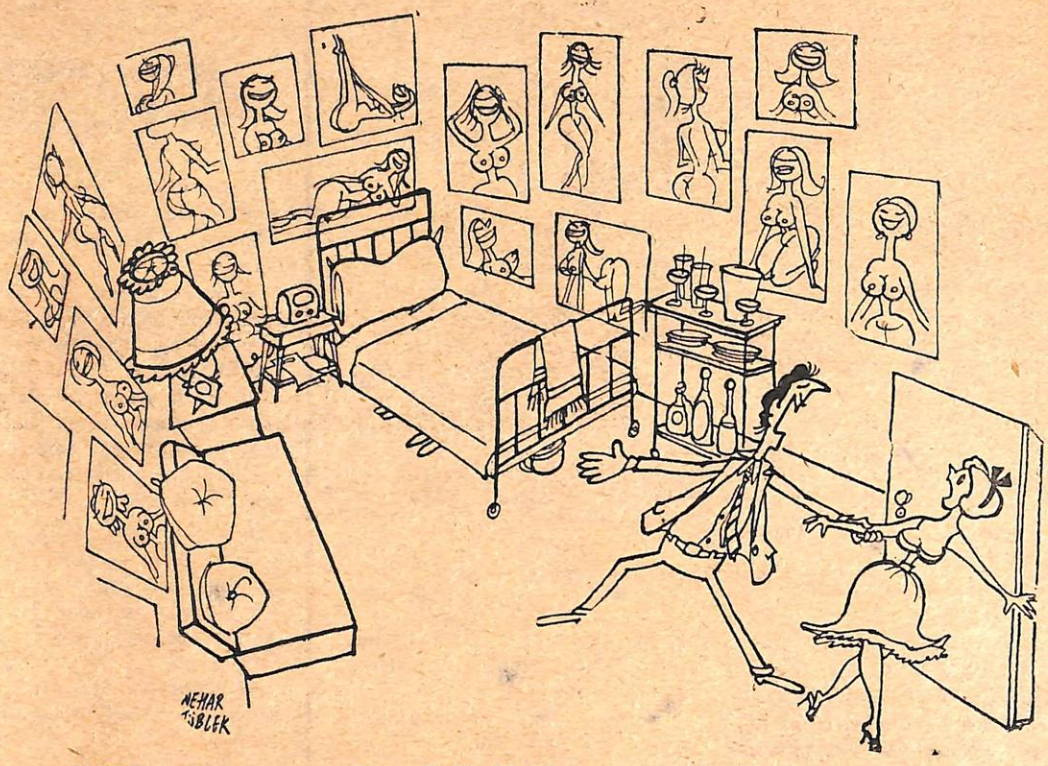

— Vallahi garsoniyerim sevgilim... Refik Koraltanın odası değil!..

BUNU DUYDUNUZ MU?

Amerika'da Kızılderililerin haberleşmelerinin dumanla işaret vermek suretiyle olduğunu sinemaya gidenler bilir. İşte aşağıda buna ait gerçek bir olay okuyacaksınız.

Beyaz-Ayı'nın oğlu Beyaz-Göl ile Oturan-Öküz'ün kızı Kırmızı-İnek deli gibi sevişiyorlardı. Fakat aksiliğe bakın ki, Beyaz-Ayı'nın kabilesi ile, Oturan-Öküz'ün kabilesi birbirine düşmandı. Beyaz-Göl çaresizlikten ne yapacağını bilmiyordu. Kızı kaçıracak olsa, kızılca kıyamet kopacaktı. Düşündü, taşındı. Sonunda bir çare buldu. En iyi arkadaşı Mala aracılık yapacaktı.

Mala Oturan-Öküz'ün köyüne varınca, cengâverler onu reisin karşısına çıkardılar. Oturan-Öküz çubuğunu Mala'ya uzattı. Mala bir nefes çekti ve:

— Ey Güneşin oğlu, dağların kurdu, nehirlerin suyu Oturan-Öküz! Sana, cengâverlerimin en cesurunun bir dileğini getirdim.

— Söyle bakalım çırpı-bacak!

— Biricik kızın güzeller güzeli Kırmızı-İneği Beyaz-Ayı'nın oğlu Beyaz-Göl'e verirsen, hem aramızdaki düşmanlık biter, hem de kıyak bir düğün yapar, neşemizi buluruz. Kabul etmezsen, Beyaz-Göl 150 cengâverle burayı basacak, ortalığı duman edecek ve kızını kaçıracak... Çabuk cevabını ver. Güneş bir manda boyu yükselince, duman işareti vereceğim. O da, işarete göre hareket edecek.

★

Öte yanda, tepelerden birinde 150 cengâverle bekliyen Beyaz-Göl sabırsızlık içindeydi. «Hır çıkmadan şu kızı bir alsam, herşey yoluna girecek» diye düşünüyordu.

Bu esnada cengâverlerden birisi onu dürttü:

— Bak, Mala işaret veriyor.

Gerçekten de karşı tepeden dumanlar yükseliyordu. Bu duman bulutçuklarının herbiri bir heceydi. Beyaz-Göl okumaya koyuldu: «He.. rif... kı... zı... ver... mi... yor. Hü... cum... et...»

Beyaz-Göl bir fırtına gibi kükredi:

— Hücum!

Herşey on dakika içinde oldu, bitti. Ortalıkta Mala'dan başka canlı kalmamış, Oturan-Öküz, kızı, Beyaz-Göl, bütün cengâverler sanki toz olmuştu. Mala, yaralılar arasında, can çekişen Beyaz-Göl'ü buldu:

— Neden? dedi. Neden işaretimi beklemeden hücuma geçtin? Herşeyi mahvettin.

Beyaz-Göl, son bir gayretle ve hayretle sordu:

— İşareti sen vermedin mi yani?

— Hayır, Oturan-öküz kızını vermeye razı olmuştu. Tam işaret vereceğim sırada saldırdınız.

— Yaa? Peki ama, işareti kim verdi?

Onlar böyle konuşurlarken, biraz evvel duman işaretlerinin görüldüğü tepede, kayalıklara sırtını dayayıp oturmuş olan bir beyaz adam, piposuna yeniden tütün dolduruyordu...

Suavi SÜALP

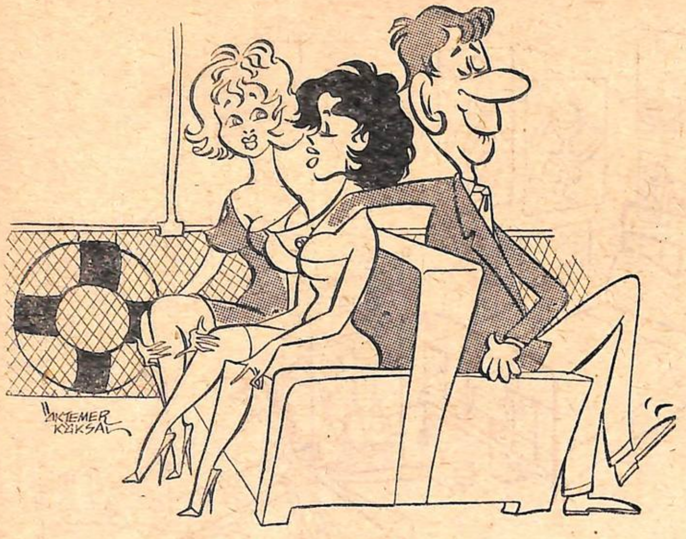

— Bugün içimde bir sıkıntı var..

Dedektif olabilir misiniz?

Şakir'in telefonu acı acı çaldı. Heyecanlı bir ses titreyerek:

— Çabuk gelin üstad, diye yalvardı. Evime hırsız girdi!

Bu ses, ünlü milyonerlerden Faik Bey'in sesi idi.

Şakir arabasına atlayarak bir sağanak hızı ile Faik Bey'in köşküne damladı; derhal ilk sualini sordu:

— Neyiniz çalındı?

— Çok kıymetli, çok mühim! Ah mahvoldum... Dedemden kalma çok kıymetli bir şişe şarap... Düşünün Şakir Bey, tam yirmi senedir duruyordu... Heyhat! Artık yok! Dede yadigârı şarabım çalındı.

Dedektif Şakir, köşkü kıyı bucak dikkatle gezdikten sonra Faik Bey'e dönerek:

— Yemeğe oturalım, dedi.

Yemeğe oturdular. Masaya önce hindi geldi, sonra zeytinyağlı fasulye ile salata geldi. Şakir, yemeği getiren hizmetçiye gözlerini dikerek:

— Salataya biraz daha sirke koyar mısınız? dedi.

Hizmetçi, Sıdıka Hanım mutfakta salataya sirke koyarken, ayaklarının ucuna basarak Sıdıka hanımı takip eden Şakir, derhal duruma el koyarak tok bir sesle:

— Sizi, Faik Bey'in dedesinden kalma şarabını çaldığınız için tevkif ediyorum, dedi.

Dedektif Şakir, hizmetçi Sıdıka hanımın hırsız olduğunu nasıl anlamıştı?

CEVAP:

Çünkü yıllanmış şarap bir kenarından hava alarak sirkeleşmişti. Sıdıka hanım da evde sirke bitince onu kullanmış ve böylece yakalanmıştı.

NEMRUT AMCA

ÇANKIRI'dan NAFI OKTAR, «yazar olmak için gerekli şartlar nelerdir?» diye soruyor.

★ Başka ülkeleri bilmem ama, bizde yazar olmak için yazı yazmayı bilmek yeter.

MERSIN'den C. YURDAGÜL isimli okuyucu, «Para saadet getirmez» lâfına takılmış. Bu sözün ne dereceye kadar doğru olduğunu merak ediyor.

★ Kesin birşey söyliyemiyeceğim. Paranın saadet getirmediği belki doğrudur. Fakat hiç olmazsa rahat bir şekilde bedbaht yaşamayı sağlar.

ŞILE'den Ismet A., Turist kelimesinin gerçek mânasını soruyor.

★ Bunu bilmiyecek ne var, kardeşim? Turist:

1) Şoförlerin en fazla para istediği.

2) Bazı otel ve lokallere ismini veren,

3) Sokakta yüzünden en çok hayret ifadesi okunan,

4) Gittiği yerde, trafik kaidelerine oralılardan fazla riayet eden,

5) Pazarlık etmesini bilmiyen insandır..

ANKARA'dan GÜLÇIN SARIGÜL isimli okuyucumuz,, «sinema artisti ile tiyatro artisti arasındaki farkı» merak etmiş.

★ Sinema artisti kendi kendisini seyredebilir ama, tiyatro artisti seyredemez.

ŞIŞLI'den SADI imzası ile mektup gönderen bir okuyucunun sorduğu da şu: «Karikatüristler, karikatür konularını nereden bulurlar?

★ Karikatürist arkadaşlara sordum. Hep bir ağızdan aynı cevabı verdiler:

— Etrafımıza bakarız!

RIZE'den S. TUZCU, «Hz. Adem hangi millettendi?» diye soruyor.

★ Bunu hiç kimse bilmiyor. Çünkü cennetten alelacele çıkarıldığı sırada pasaportunu yanına almamıştı. Bu yüzden, muhaceret bürosundaki dosyasında da bir kayıta rastlanmamıştır.

TARABYA'dan OYA YALTUK isimli bir okuyucumuz çok dertli. «Gencim, güzelim, param da var. Fakat sevilmiyorum» diyor.

★ Okuyucumuz üzülmesin. Onun derdi bizim derdimiz demektir. Münasip bir zaman da TEF idarehanesine uğrayıversin.

Arkadaşların hepsi hayırseverdir. Onun da derdine çare bulurlar...

FARK

★ Doktor, dimağî faaliyetinin durgunluğundan şikâyet eden gence, zekâ testi yapıyordu:

— Küçük bir oğlan çocukla bir cüce arasında ne fark vardır? diye sordu.

Delikanlı uzun uzun düşündükten sonra:

— Çok fark olabilir, dedi.

— Meselâ ne gibi?

— Meselâ, o cüce, kız olabilir.

bilmece

Kâmil yıllardanberi heves ettiği fotoğraf makinesini nihayet aldı. Eve gelir gelmez makineye bir filim takıp bahçeye koştu. O sırada, komşusu Lâtif, bahçe suluyordu.

Kâmil, Lâtif'e, yeni bir fotoğraf makinesi aldığını, denemek için, fotoğrafını çekmek istediğini söyledi. Lâtif, fotoğrafının beleşten çekileceğini duyunca eve koşup traş oldu, bıyıklarını düzeltti, saçlarını taradı, lâcivert'lerini giyerek geldi ve objektife en fiyakalı pozunu verdi.

Kâmil resmi çektikten sonra hemen evin karanlık odasına giderek merakla filmin banyosunu yapıp, tâbetti.

Fakat neticeyi görünce dona kaldı. Fotoğraf çok güzel çıkmıştı ama, kâğıtta Lâtif'in resmi yerine koskocaman bir hıyar görülüyordu.

Bu nasıl olmuştu?

CEVAP:
Lâtif zaten hıyarın biri idi!

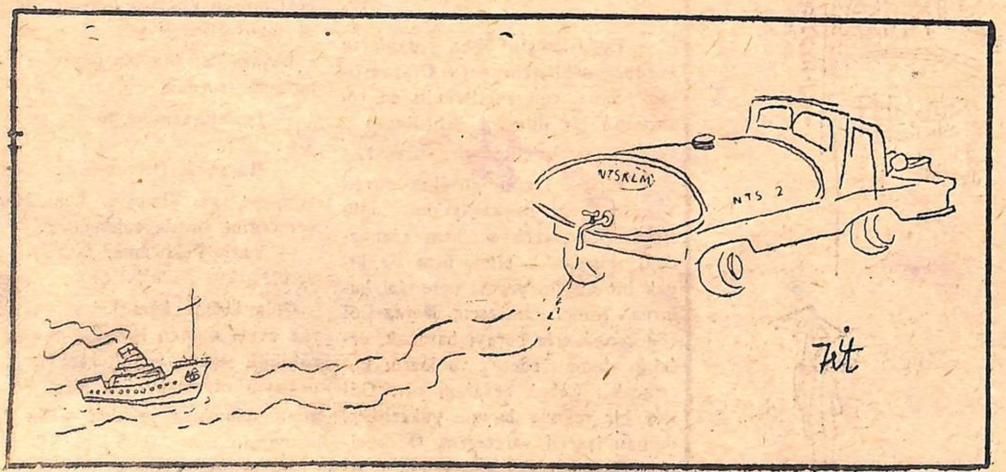

YAZISIZ

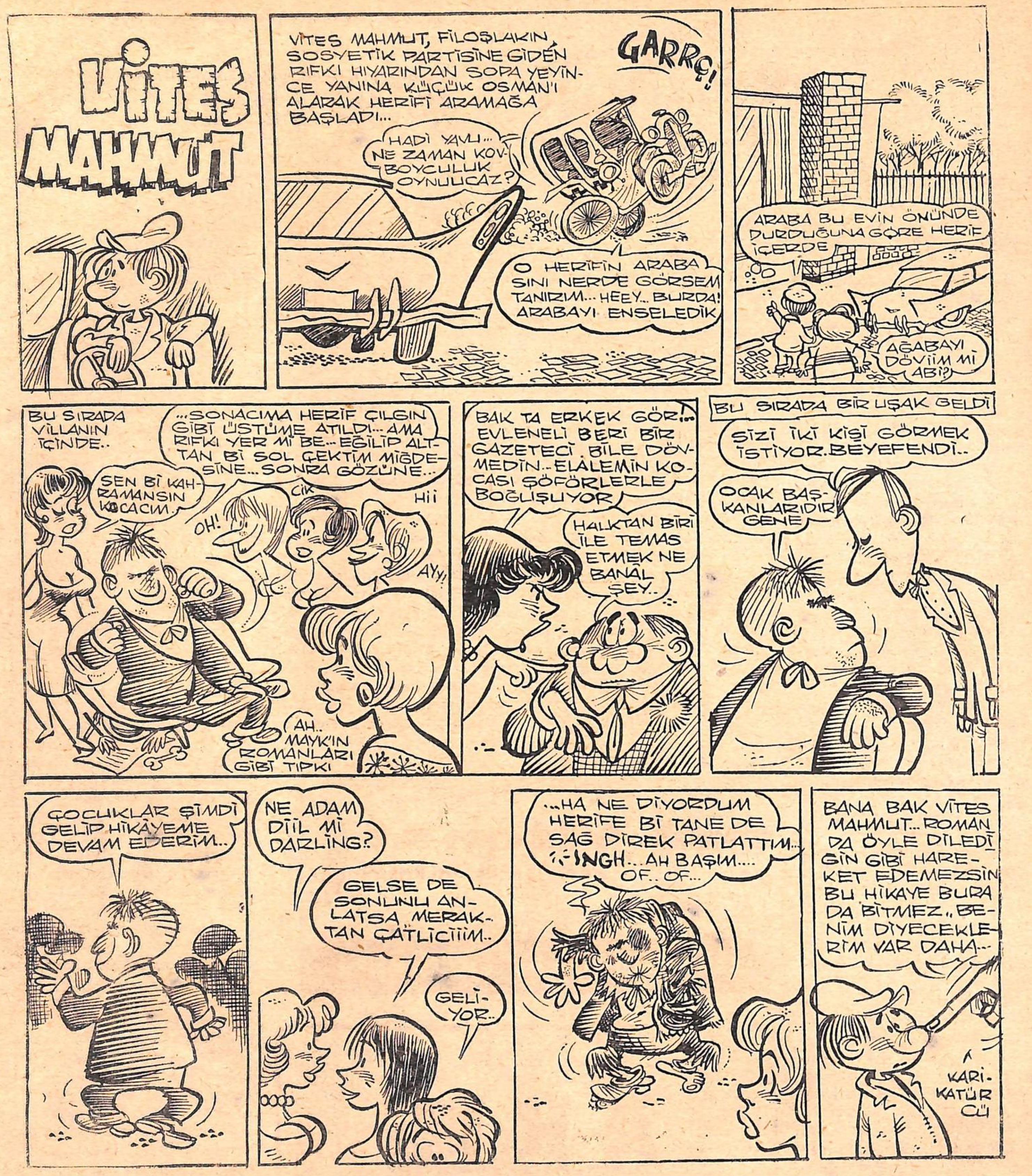

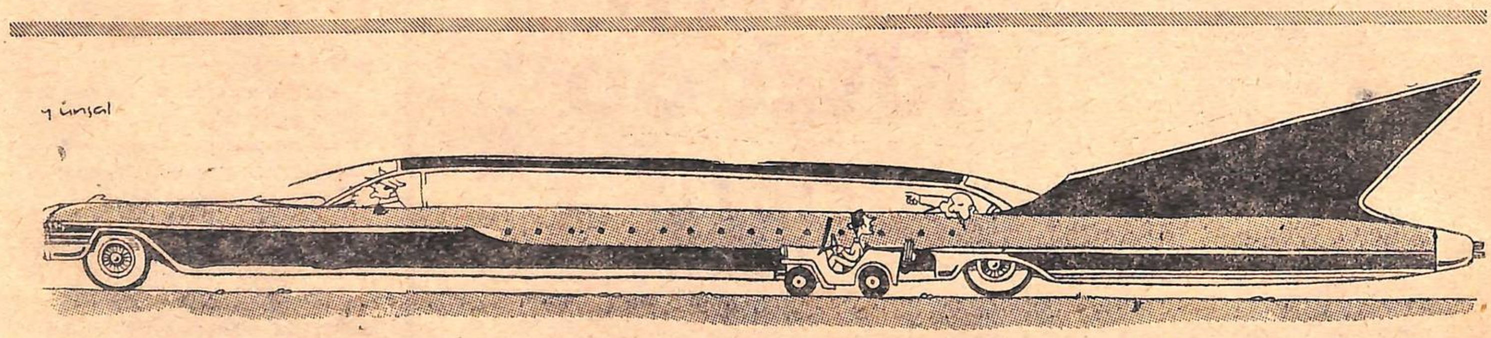

— Bizim şoföre söyle de artık gidelim.

YUM GÖZÜNÜ AÇ AĞZINI

gabriel chevallier'den alpaçin

— 5 —

Piechut, hem elini, hem de kafasını aynı anda kullanamazdı. Üstelik, kafasını kullanmaya kalkışsa da bir şeye yaramazdı zaten. Bu yüzden, elinin faaliyetine ara vermeksizin:

— Dur bakalım dostum! dedi. Kâr'ı yüksek olan bir işe biraz sermaye yatırmak beni ürkütmez. Lâkin bu parayı nerede kullanacağız? Boşa harcıyacak bir kuruşum yok benim.

Tafardel'in gözleri parladı. Yağlı av kapana girmek üzere idi. «Demir tavında dövülür» hesabı, fırsatı kaçırmaması gerekiyordu.

— Politika sahasında harcanan para, bin kılığa girer, diye cevap verdi. Sırasında rüşvet olur, beceriksizliği yüzünden «namuslu» tanınan memurun cebine sokuşturulur. Bazan, reklâm adı verilen balonu uçurmaya yarar. Gün olur ki basın dediğimiz boşboğazı susturmak için tıkaçtır. Bazı hallerde ise, basını kendi hesabına düdük yapmanı sağlar. Onu, gönlünce öttürürsün.

Piechut masanın altından onun bacağına esaslı bir çimdik attı. (Tabiî, Güzel Rose'un bacağı diye...)

— Rüşveti biliyorum, dedi. Bizim kâhya, «ziraat memurlarını, belediyecileri görmek lâzım» diyerek benden boyuna para çeker. Bu kadar çok gözlüğü ne yapar anlamıyorum..

Tafardel şaşkın şaşkın sordu:

— Ne gözlüğünden bahsediyorsun? Gözlüğü de nereden çıkardın şimdi?

— Sen beni dinlemiyorsun galiba? Kâhyanın, belediyecileri, ziraat memurlarını görmek için benden aldığı paraları söyledim ya... Neyse, reklâma gelince, bu işi anlamıyorum doğrusu. Tabutçulardan tut, Madam Pupet'e kadar herkes malının reklâmını yapıyor. Sanki ölmek için veya zamparalığa kalkışmak için ille reklâm lâzım? Dünya kuruldugundanberi, insanlar kendiliklerinden ölürler ve hiç kimse zorlamaksızın, karılarından başka kadınlarla yatarlar?..

Piechut, sözlerinin burasında Madam Tafardel'e döndü:

— Kusura bakmayın aziz Madam. Pupet denilen o karının ismini andıysam, evinin veya kızlarının müşterisi olduğumdan değil hani. Reklâm dedik de, ondan aklıma geldi.

Madam Tafardel oralı olmadı. Tadını çok beğendiği havyarı kaşıklamakla meşguldü.

Tafardel:

— Reklâmın tesiri büyüktür, dedi. Amerikada öylesine mezar ve tabut reklâmları vardır ki, insanın öleceği gelir.

Piechut omuzlarını silkti:

— Herneyse işte... Rüşvet ve reklâmı bilirdim de, paranın tıkaç veya düdük yerine kullanıldığını bilmezdim. Şimdi biz nekadar parayı düdük, nekadarını rüşvet ve tıkaç yapacağız?

Tafardel, nice zamandır kurduğu şeyi açığa vurdu:

— Daha tesirli ve hesaplı olsun diye hepsini birleştireceğiz. Yani bir gazete çıkaracağız.

Piechut gözlerini kırpıştırdı, başını kaşıdı. Herhangi bir mal'ın fiatını yüksek bulduğu zaman, bir pazarlıkta «kazık yemek» endişesine kapılınca, daima bu hareketleri yapardı.

— Hımm, dedi. İyi ama, burada zaten iki gazete çıkıyor. Üstelik (Vatandaş'ın Sesi) gazetesi hiç de fena değil. Orada çıkan resimli bir romanı ben bile takip ediyorum. Herif yaman çiziyor doğrusu. Kadınlar hep soyunuk.

— O gazetelerin ikisi de Belediye Reisi'ne ait. Gazetelerden bir tanesi iktidarın sözcüsü, öteki ise muhalefeti temsil ediyor. Bizim Reis, ciddi bir muhalefeti önlemek için bu numarayı bulmuş. Bir yandan kendisini ve «iş» diye yaptığı hırsızlıkları öğüyor, bir yandan da sözde muhalefet yapıyor.

Piechut:

— Şu halde, bizim için yapılacak birşey yok demektir, dedi. Reis, gazete piyasasını fena tutmuş. Başımızdakilere yaltaklansak da, onlara karşı hırlasak da faydasız.

Tafardel, bilgiç bilgiç başını salladı:

— Biz bunların ikisini de yapmıyacağız. Politikada, el öpmek, etek yalamak veya diş göstermek köhnemiş usullerdir. Herkesin zayıf, kirli tarafını öğreneceğiz ve açığa dökeceğiz. Belediye Meclisinin toplantılarını, parti kongrelerini, içi geçmiş politikacıların zırvalarını yazmıyacağız. Garsoniyerlerde dönenleri, gün görmemiş, aşağılık zamparalık maceralarını, ihanetleri, karı-koca kavgalarını, ticaret adı altında işlenen soygunları konu yapacağız.

Piechut, gizleyemediği bir sıkıntı ile başını önüne eğdi, masanın altından elini çekti. Güzel Rose boyuna esniyordu.

Tafardel, işi biran önce kestirip atmak niyetindeydi:

— Eh, bu iş böylece kararlaştırıldı demektir. Şimdi, büyük teşebbüsümüzün başarısı için birer kadeh içelim. Vakit de bir hayli geç oldu. Yarından tezi yok işe başlıyoruz...

Piechut:

— Fakat... Şey... İnsan kısmı sık sık yanılır, diyecek oldu. Hatâ herkese mahsustur...

Kurnaz sağlık memuru, onun endişesini anlamıştı. Göz kırptı:

— Ne o dostum, başkaları da sizin bazı zaaflarınızı döküp saçar diye mi korkuyorsunuz? Bu endişeniz tamamen yersiz. Çünkü o kadar bağıracağız ki, bu gürültüde kimsenin sesi duyulamıyacak. Hadi, şerefe!..

— II —

Tafardel, hemen ertesi gün, pazar meydanına bakan binalardan birisinin üçüncü katını kiraladı. Boğuntuya getirerek Piechut'dan «ilk masrafları karşılamak üzre» birkaç bin frank çekmişti. Kiraladığı daire dayalı döşeli olduğu için eşya derdi de yoktu.

Sonra, bir matbaa ile anlaştı. Oradan da, sözde muhalefet yapan (Vatandaş'ın Sesi) gazetesine gidip ,(Sekreter bayan aranıyor) diye ilân verdi.

Öğleden sonra Piechut ile buluştuğu zaman, beraberinde iki kişi vardı. Onları, patrona tanıştırdı:

— İşte, politika yolunda ilerlemeni keskin zekâları ve amansız kalemleri ile destekliyecek fikir arkadaşlarımız. Mösyö Justine ve Mösyö Oscar... Mösyö Oscar, aynı zamanda yazı işleri müdürlüğü yapacak. Onların bizimle beraber olması, politika dünyasında bir yıldız gibi parlaman için en büyük garantidir.

Mösyö Justine zayıf gözlüklü, çevresine şarap kokusu yayan bir adamdı. Piechut'nun elini gevşek gevşek sıkarak:

— Sizin paranız ve bizim dehamız birleşirse, Fransa şimdiden kurtulmuş demektir patron, dedi. Siz bizim dehamızdan faydalanın, biz de sizin paranızdan. Sonunda Fransa kurtulacaktır.

Bir gazetenin yazı işleri müdüründen ziyade, ringde tutunamamış bir boksör eskisini andıran Mösyö Oscar, kocaman masanın ardındaki maroken koltuğa kurulmuştu bile...

(Devamı var)

AKIS
TİRAJI
100.000
FİATI
1 LİRA

YEPYENİ BİR...
AKŞAM
7 den 70 e kadar herkesin gazetesi
AKŞAM

Tef

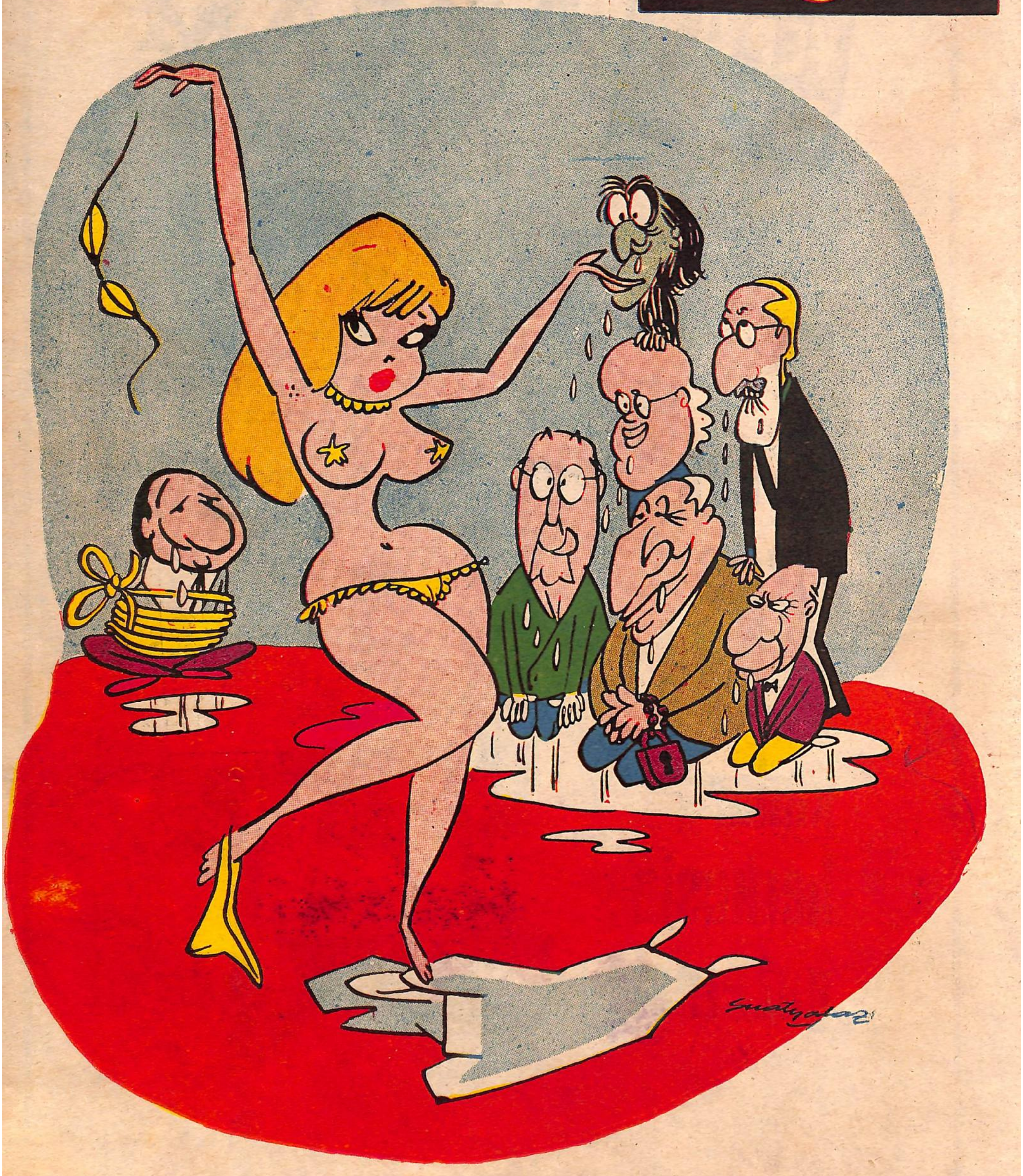

BAKANLAR Kurulu

KIM, KIMDIR?..

Suat YALAZ

1932 yılında Çiçekdağ'da doğmuştur. Karikatür çizmeğe, sokakta yalınayak dolaşmaktan hoşlandığı çağlarda Adana'da başlamıştır. İlk karikatürlerini götürdüğü gazetenin yazı işleri müdürü, karikatürleri:

— Bunların hepsi kopya, diye Suat'i gazeteye götüren yazara geri vermiştir.

Önceleri sinema merakı yüzünden Devlet Konservatuarı Tiyatro Bölümüne girmek istemiş. Oradan da:

— Sen sahne adamı olamazsın, diye çevrilmiştir. İstanbul'a geçen Suat, Güzel San'atlar Akademisinde Yüksek Öğrenimini tamamlayıncaya kadar karikatür çizerek geçinmiş, çok parasız kaldığı zaman da resimli roman çizerek paçayı kurtarmağa çalışmıştır.

Suat'ın günleri, karikatür, resimli roman çizmek, senaryo yazmak ve sinema ile ilgili kitapları aramakla geçmektedir.

Gece hayatı yoktur, içki içmez, sigara kullanmaz. (Niçin yaşar bilinmez.) Bir karikatür albümü yayınlamadığına, müzik, spor ve kitaba, çok zaman ayıramadığına üzülür. Açık sözü, açık elbiseyi, —hele kadınlarda—, açık havayı ve her yanı dökülmesine rağmen üstü açık arabasını çok sever.

KIM, KIMDIR?..

Suat YALAZ

1932 yılında Çiçekdağ'da doğmuştur. Karikatür çizmeğe, sokakta yalınayak dolaşmaktan hoşlandığı çağlarda Adana'da başlamıştır. İlk karikatürlerini götürdüğü gazetenin yazı işleri müdürü, karikatürleri:

— Bunların hepsi kopya, diye Suat'i gazeteye götüren yazara geri vermiştir.

Önceleri sinema merakı yüzünden Devlet Konservatuarı Tiyatro Bölümüne girmek istemiş. Oradan da:

— Sen sahne adamı olamazsın, diye çevrilmiştir. İstanbul'a geçen Suat, Güzel San'atlar Akademisinde Yüksek Öğrenimini tamamlayıncaya kadar karikatür çizerek geçinmiş, çok parasız kaldığı zaman da resimli roman çizerek paçayı kurtarmağa çalışmıştır.

Suat'ın günleri, karikatür, resimli roman çizmek, senaryo yazmak ve sinema ile ilgili kitapları aramakla geçmektedir.

Gece hayatı yoktur, içki içmez, sigara kullanmaz. (Niçin yaşar bilinmez.) Bir karikatür albümü yayınlamadığına, müzik, spor ve kitaba, çok zaman ayıramadığına üzülür. Açık sözü, açık elbiseyi, —hele kadınlarda—, açık havayı ve her yanı dökülmesine rağmen üstü açık arabasını çok sever.